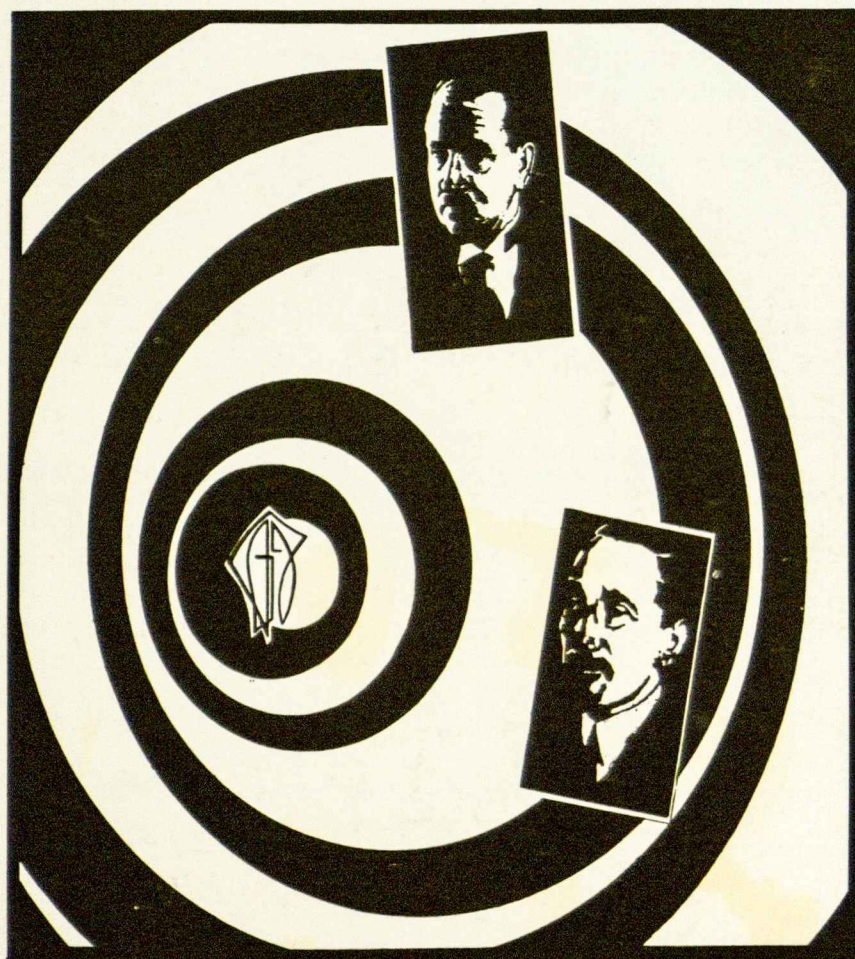

ATEITIS

NEPAPRASIOJI
KONFERENCIJA

TORONTO 1986

ATEITIS

KATALIKIŠKOS-LIETUVIŠKOS
ORIENTACIJOS ŽURNALAS

SPALIS—OCTOBER 1986

LXXVII No. 5

Nepaprastoji konferencija	1
R. K.	
Ateitininkijos prasmė ir paskirtis šių dienų perspektyvoje	4
Almis Kuolas	
Dr. Bronius Povilaitis	12
Ramunė Kubiliūtė	
Mes bendroje kovoje su tauta	15
Dainora Juozapavičiūtė	
Mūsų kelias (eil.), Kodėl (eil.)	17
Kalifornijus	
Kalifornijos ateitininkai	18
Dalia ir Gailė	
Hamiltono moksleiviai	20
Moksleivės Plunksniakotės	
Toronto moksleiviai	20
Indrė Freimanaitė	
Detroito ateitininkai	21
Jonas Mikalionis	
Vasario 16 gimnazijoje	22
Rimas Čuplinskas	
Detroito jaunieji, jaunučiai	23
Liana Janušytė	
Čikagos apylinkių ateitininkai	24
Daina Žliobaitė	

Viršelis I: Vyto Čuplinsko suprojektuotas Nepaprastosios konferencijos ženklas. Viršelis II: Chicagos apylinkių Stulginskio kuopos moksleiviai, Kalėdų švenčių proga, aplanko Lietuvių senelių prieglaudą prie Lemonto.

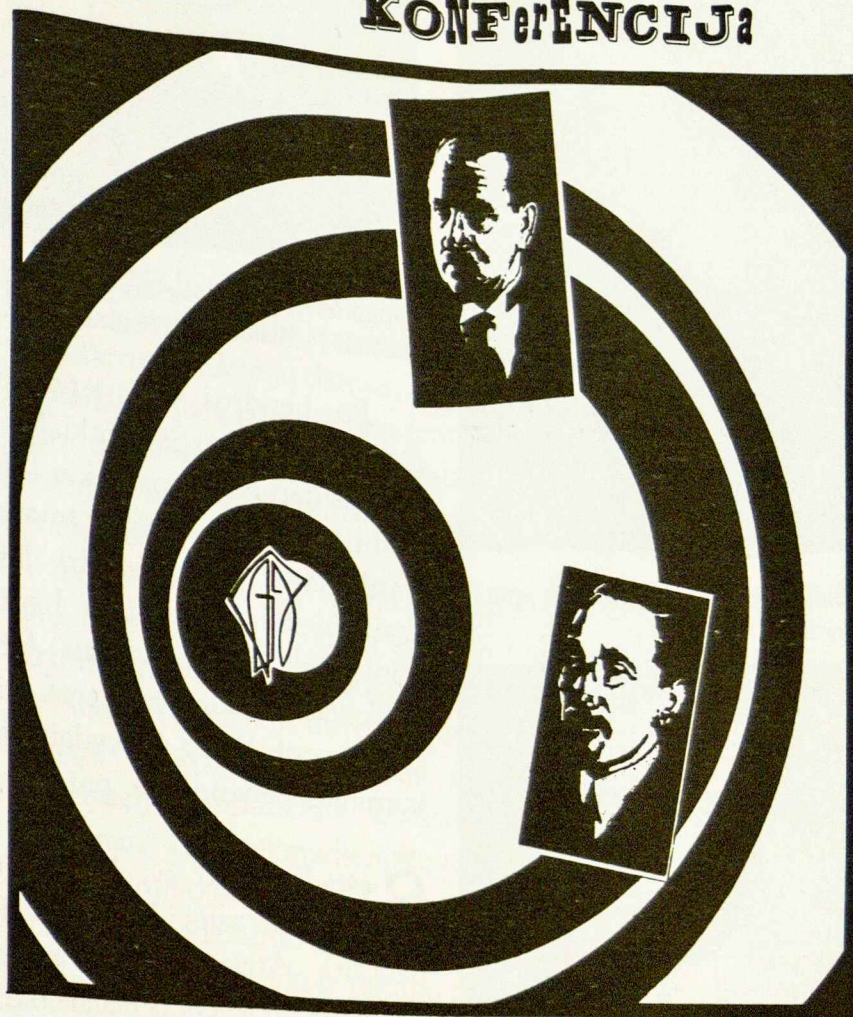
Nuotraukos: Vidos Kuprytės: 2, 3, 6; Gražinos Kriaučiūnienės: 4, 8, 21, 22; Rūtos Mūsonytės: 11; Lino Daukšos: 15, 16; Gailės Radvenytės: 18, 19; Marytės Šmitienės: 23.

ADMINISTRATORIUS: Juozas Polikaitis, 7235 South Sacramento Ave., Chicago, IL 60629, USA. Tel.: (312) 434-2243.

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 12.00 dol.; garbės prenumerata — 20.00 dol., susipažinimui 9.00 dol.; kituose kraštuose — 9.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (7.00 dol.).

ATEITIS (USPS 035-440) — a magazine published bi-monthly, by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629 USA. Yearly subscription in the US and Canada \$12.00. Single copy \$2.00. Second class postage paid at Chicago, Illinois. © 1986 by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis. All rights reserved.

NEPAPRASTOJI KONFERENCIJA

TORONTO 1986

I Torontą rugpjūčio 14-17 d. suplaukė maždaug 160 žmonių. Kai kurie atvyko tiesiog iš Jubiliejinės stovyklos, kai kurie specialiai į Konferenciją. Ateitininkų federacijos valdyba ir Konferencijos organizatoriai tikėjosi, kad pasiseks turėti tam tikrą tęstinumą tarp stovyklos Dainavoje ir Konferencijos Toronte. Turbūt galima teigti, kai kur pasisekė, kai kur, ne.

Penktadienio rytą buvo dalyvių registracija ir susipažinimas su Konferencijos tvarka. Buvo išrinkti ir patvirtinti: prezidiumas, mandatų komisija, sekretoriatas. Į prezidiumą įėjo dr. Petras V. Kisielius, dr. V. Vygantas, V. Čuplinskas, J. Damušienė. Mandatų komisijon įėjo S. Kuprys, M. Bajoriūnienė, H. Šatinskas. Į sekretoriata įėjo R. Venclovienė, D. Sužiedelis, J. Andrulis.

Po šių formalumų ir šv. Mišių po pietų vyko simpoziumas „Tarpasajunginis bendravimas — pervedimas narių iš vienos sąjungos į kitą“. Simpoziumui vadovavo J. Baužys. Kiekvienas sąjungos atstovas kalbėjo iš tos sąjungos perspektyvos ir, žinoma, pateikė kitom sąjungom šiek tiek priekaištų ar kritikos. Iš to iškilo gyvos diskusijos klausytojų tarpe.

A. Šidlauskaitė skaito paskaitą apie P. Dovydaitį.

A. Damušis prisimena S. Šalkauskį.

V. Laniauskas deklamuoja

Nepaprastos Konferencijos metu: kun. V. Cukuras, ir buvę Federacijos vadai: J. Laučka, P. Kisieličius, J. Pikūnas, ir A. Damušis.

Po bendros vakariinės buvo akademija paminėti Praną Dovydaitį ir Stasį Šalkauskį. Šis programos punktas truputį vėlavosi dėl susidariusių nepalankių sąlygų (kai kurie programos dalyviai pasimetė, važiuodami per smarkų lietų). Kanklėmis pagrojo Auksė Bankaitytė. Brazdžionio, Jasmanto ir Bradūno eilėraščius skaitė/deklamavo Vitas Laniauskas ir Laima Šulaitytė-Day. Violončele grojo Marius Gražulis, akompanuojant Audriui Polikaičiui. Paskaitą apie prof. Stasį Šalkauskį skaitė dr. A. Damušis, o apie prof. Praną Dovydaitį dr. A. Šidlauskaitė. Po akademijos jaunimas pabendravo, pašoko.

Šeštadienį po šv. Mišių programa persikėlė iš Prisikėlimo parapijos salės į Lietuvių vaikų namų salę. Almis Kuolas skaitė paskaitą „Ateitininkijos prasmė ir paskirtis šių dienų perspektyvoje“. Nors prelegentas negalėjo dalyvauti Jubiliejinėje stovykloje, jo paskaitoje buvo girdėti kai kurios bendros mintys, rišančios Konferenciją ir stovyklą.

Ideologinio švietimo ir charakterio ugdymo tema buvo gvildenta ir truputį kitaip išvystyta negu Konferencijos planuotojai buvo pramatę. Pirm. dr. R. Kriauciūnas, dr. V. Vygantas, B. Bublienė ir L. Underienė paskirstė dalyvius pagal sąjungas. Kiekviename pasitarime dalyvavo arba ta sąjunga besidomintys, ar tos sąjungos nariai. Aplamai per pasikalbėjimus ir diskusijas buvo išreikštos mintys apie veiklą, bet ypač apie stovyklas: kaip įjungti visus šeimyniškai ir draugiškai.

Po skanių bendrų pietų seselių kiemelyje konferencijos dalyviai rinkosi išgirsti įvairių nuomonių apie kūrybinę iniciatyvą. Mintimis dalijosi V. Liulevičius, J. Kuprys ir dr. E. Vaišnienė.

Pranešimuose ir vėliau diskusijose iškilo klausimai: kas yra tikra kūryba, ar visi vienodai į ją žiūri, kaip ją puoselėti ir pan. J. Kuprys, pvz., matė būdų, kaip Dainavoje galėtų įsikurti menininkai ir pan. kurie galėtų sau kurti, ir kurių talentais būtų galima pasinaudoti stovyklų metu. E. Vaišnienė pasižiūrėjo į konferencijai atminti pagamintus marškinėlius ir pastebėjo, kad pavaizduotas kvadratas turėtų būti atidaras viename šone, kad idėjos galėtų per skylėlę „išplaukti“.

L. Šulaitytė-Day deklamuoja

A. Bankaitytė groja kanklėmis

M. Gražulis violončelistas ir A. Polikaitis pianistas.

Lietuvos krikščionybės jubiliejaus komiteto pirmininkas V. Kavaliūnas buvo atvykęs iš Čikagos apylinkių padaryti pranešimą ateitininkams apie 1987 metų minėjimą, renginius ir perteikti kitas žinias. Prieš išsiskirstant Ateitininkų federacijos vadas J. Polikaitis susitiko su studentais aptarti jų sąjungos reikalus, nes po Konferencijos turėjo įvykti studentų ateitininkų stovykla.

Tą vakarą konferencijos dalyviai susirinko prie Toronto miesto uosto šeimyniniam pabendravimui-laužui, kuris įvyko Centre Island. Didžioji laužo dalyvių dalis nuplaukė nuo uosto iki salos kartu. Girdėta jų dainos, ir tuo prasidėjo to vakaro šeimyniška nuotaika. Laužą pravedė studentai ateitininkai ir jų talkininkai. Reino konferenciją prisiminti galėjo gražus būrys tuomet buvusių studentų, kurie šį rugpjūčio vakarą mintimis grįžo į ateitininkijos paties žydėjimo metus.

Sekmadienį Konferencija jau artėjo prie galo, o buvo kaip tik daug organizacinių reikalų, kuriuos reikėjo atlikti. Konstitucijos peržiūrėjimo klausimu pranešimą darė buvęs Ateitininkų federacijos vadas J. Laučka. Jis buvo sąžiningai žodžiu ir laišku apklausinęs sąjungų valdybas ir atstovus pasisakyti įvairiais Ateitininkų konstituciją liečiančiais klausimais. Vienintelis pagrindinis pakeitimas, kuris sekmadienį buvo įvykdytas, tai Ateitininkų fondo pavadinimo klausimas. Kitaip, sendraugiai liko sendraugiais, be formalaus akademinio amžiaus narių atskilimo. Ateitininkų federacijos vadas liko vadu ir netapo pirmininku. (Tegul kiti, daugiau apie tuos reikalus nusimanantys, parašo savo nuomones.) Diskusijų iškilo, kalbant apie kiekvieną klausimą; buvo tiesiog sunku palaikyti tvarką. Vienas pakeitimas, kuris nebuvo konstitucinės svarbos, tai pasiūlymas giedant ateitininkų himną vartoti išsireikimą „galiūnus augina“ vietoj „galiūnus gamina“.

Be šv. Mišių buvo ir pabendravimas/agapė. Be to, sekmadienį taip pat (truputį pavėluotai) buvo pateiktos stovykloje įvykusių paskaitų ir simpoziumų santraukos, kurias darė J. Baužys ir R. Kubiliūtė. Taipgi per Konferencijos uždarymą Federacijos vadas J. Polikaitis, rengimo komisijos pirmininkė dr. O. Gustainienė ir kiti turėjo progos daryti savo išvadas, tarti savo žodžius.

Toronto rengimo komisijai tenka didelė pagarba, kad su entuziazmu ir ryžtu atliko daug darbų. Sutraukti darbuotojus vasaros metu nėra lengva. Ateitininkams, dalyvavusiems stovykloje ir/ar konferencijoje, sąžinė negrauš. Juk jie prasmingai užbaigė ateitininkijos jubiliejinius metus, paminėjo ateitininkijos pradininkus, susirinko bendrai aptarti ateitininkijai rūpimus klausimus. Iš konferencijos parsivežėme prisiminimų, marškinėlių, užrašų, ir ryžto žengti pozityvia veiklos kryptimi.

R. K.

Ateitininkijos prasmė ir paskirtis šių dienų perspektyvoje

ALMIS KUOLAS

Atsikeli vieną sekmadienio rytą, apsirengi, nuvažiuoji bažnyčion ir įėjęs, žiūri: virš altoriaus skulptūra žmogaus skausme bėmirstancio elektrinėje kėdeje. Atveri maldaknygę ir pirmam puslapyje paveiklas kabancio pakarto žmogaus. Šie vaizdai sukrečiantys, keisti bet suprantami. Jei Kristus būtų gyvenęs kitame šimtmečiuose jo mirties sąlygos aiškiai būtų buvę skirtingos, ir krikščionių išganymo simbolis nebūtų nukryžiuotasis Kristus bet pakartas Kristus ar nušautas Kristus, ar gal sudegintas Kristus (kaip kad degino raganas prieš porą šimtų metų).

Staiga visi šie vaizdai labiau mus paveikia, labiau sujaudina ir labiau išaukia reakcija negu kryžius, kuris per šimtmečius yra pasidaręs labiau panašus į šiltą pūkinį meškiuką prie kurio prisiglaudžiam bėdos atveju panašiai kaip mažas vaikas baimėje ar pasilgęs mamos ar tėtės. Tai nėra savyje blogai. Pats Kristus ragino mus melstis į Dievą ir prašyti Jo malonių ir pažadėjo mūsų maldas išklausyti. Tačiau Kristaus palikta misija yra žymiai labiau reikalaujanti. Neužtenka mums krikščionybę naudotis kai mums

patogu ir ją atmeti kai ji reikalauja asmeniškos aukos ir darbo.

Šitoks patogumas krikščionybę panašiai matomas ir kitose mūsų gyvenimo srityse. Organizacinė ir lietuviška veikla yra daugelyje atveju pasidariusi įprastinė, pareiginė ar pasamonės kaltės jausmų pagrįsta, o ne sąmoninga, įsitikinimais paremta ir mylima. Kaip ir krikščionybėje, ateitininkų organizacija labiau naudojama savo patogumui kiek jos reikia, ir atmetama kai mažai duoda. Krikščionybės atveju dar prisibijom pomirtinės peklos, bet lietuviškuose reikaluose ir tokios skatinančios baimės neturime.

Tai nėra universali pastaba. Jaunesniųjų studentų ir moksleivių tarpe vis jausdavosi ir dar tebesijaučia noras siekti idealo. Šis jaunatviškas idealizmas motyvuoja veikti, nes vis jaučiama, kad per tokią veiklą bus atsiektas ar bent matomas priartinamas idealus pasaulis. Vyresnieji sėdėdavo labiau motyvuojami kitais sumetimais. Užaugę laikotarpyje, kai ateitininkai buvo ne tik stipresni skaičiais, bet ir gyva kasdieninė veikla, vyresnieji vertina visa tai ką ši organizacija yra jiems

bus daromi apgalvotai, išsamiai išnagrinėti ir neseks praeinančių madų. Tuo principu vadovaujasi ir Katalikų bažnyčia. Nors savo lėtu veikimu bažnyčia yra susilaukus nemaža kritikos, reikia atsiminti, kad dešimtmečiai, ir net šimtmečiai yra trumpas laikas krikščionybės istorijoje ir telieka akimirka amžinybės plotmėje.

Jaunesniųjų ateitininkų – moksleivių ir studentų tarpe, jaučiasi ne tik gyvastingumas, bet ir labiau noras keisti organizaciją, greičiau ir labiau pritampant prie naujų gyvenimo sąlygų. Tas aiškiai jaučiasi skaitant praėjusių kelių metų *Ateities* numerius. Pavyzdžiui, 1982 m. 8-9 nr. viena studentė atsakydama į klausimą „Kaip aš pakeisčiau Ateitininkų Ideologiją“ rašė (cituoju) „...su daugeliu (ateitininkų ideologijos) idėjų sutinku, bet ideologiškai, o ne praktiškai. Čia kyla vienas dalykas, kurį visi „tikrą“ ateitininkai mėgina padaryti – tai yra pritaikyti realybę prie ideologijos. Reikia atvirkščiai daryti – pritaikyti ideologiją prie laikotarpio. Tikra ideologija turėtų išsilaikyti ir tikti visiems laikams. Ji turi augti ir būti dinamiška, o ne labai griežta, nesikeičianti... Jeigu ideologija tokia griežta, kad žmogus negali jos pasisavinti, tai ta ideologija ir organizacija neišsilaikys“.

Toks pasisakymas gali kiek ir bauginti. Tiesa, ideologija turi augti ir būti dinamiška, tačiau ji visuomet turi remtis tam tikrais pamatais, kurie nesikeičia, nes jų pakeitimas pakeistų ir visa organizacinę esmę. Tokie pagrindiniai ideologiniai pakeitimai kaip tik ir suskaldė krikščionybę, skaldė politines partijas ir taip gi skiria ateitininkus nuo kitų ideologinių organizacijų. Anglijos karalius Henrikas VIII-tasis, bandydamas pritaikyti katalikišką ideologiją prie jo gyvenimo realybės vienu principiniu pakeitimu, įsteigė naują bažnyčią ir naują tikėjimą.

Nežinau, ar ta studentė tame straipsnyje iš tikrųjų turėjo tokius pagrindinius ideologinius pakeitimus mintyje ar labiau kalbėjo apie paviršutinišką prisitaikymą prie gyvenimo realybės. Bet kuriuo atveju, aiškiai jaučiasi tas jaunatviškas dinamiškumas, kuris visuomet buvo studentuose ir kuris savo metu vedė Dovydaity ir kitus jo bendramintius kurti tą ideologiją, kuria šiandien kaip tik ir vadiname ateitininkų. Todėl, nors ir galime nesutikti su šiom jaunesniųjų liberaliomis mintimis ar galim nesutikti su konservatyvesnėmis mūsų lojalistų mintimis, tol kol yra siekiama tiesa, tol organizacinis gyvastingumas yra užtikrintas.

Labiau rūpi ta ateitininkijos dalis, gal net dauguma, kuriems ateitininkų organizacija, kaip ir kryžius, yra pasidariusi tuo šiltu meškiuku prie kurio gali prisiglausti reikalui esant, bet be kurio dažnai gali apsieiti. Organizacijai kuriai neturi laiko, ir kurioje, neskaitant vienu ar kitu išimtinu atveju, neturi didelio noro nei intereso aktyviai dalyvauti. Į šią kategoriją įeina nemažas skaičius čia mokslus baigusiu akademiku, kurie vardu tebesivadina ateitininkais, bet praktiškai nepeltoja

Studentų diskusijos: D. Račiūnaitė, A. Pemkus, D. Rukšytė, D. Čuplinskas, M. Palubinskaitė.

tos ideologijos ir nebekuria ateitininkišką pasaulėžiūrą tikrąja to žodžio prasme. Klausimas kodėl vertas daugiau dėmesio. Ne todėl, kad atsakius į tą klausimą staiga žinotumėm, kaip atitaisyti kas yra įvykę, ar tam kad išvengti tokio organizacinio nutrupėjimo ateityje. Nors būtų gera ant širdies ir tai matyti. Bet labiau tam, kad tie, kurie pasilieka aktyviais nariais taptų tuo sąmoningesni, suprasdami aplinkos realybę ir su gilesniu įsitikinimu liūdytų krikščionišką ateitininkišką Tiesą.

Dar prieš 50-tį metų psichologas A. H. Maslow pateikė motivacijos teoriją, kuri ir iki šių dienų ne tik formaliai mokoma bet ir praktiškai naudojama motyvuojant darbininkus laisvojo pasaulio darbovietėse. Jis teigė, kad kiekvienas žmogus turi hierarchiją poreikių, kurie eilės tvarka turi būti pasotinti. Žemiausiame lygyje žmogaus motyvuojamas savo fiziologinių reikalavimų — gyvybės pratesimu. Kol žmogus nepatenkina bent minimaliai alkio, troškulio ar kitų fiziologinių poreikių, jo gyvenimas bus paremtas maisto ar vandens ieškojimu. Atsiekus tam tikra laipsnį užtikrinimo, kad nemirs badu, žmogus pereina į antrą hierarchijos lygį, siekti apsaugos, tam ką jau turi įsigijęs ar atsiekęs. Kur darbo unijos anksčiau kovojo pagrinde už didesnę atlyginimą, dabar dažnai labiau reikalaujamas užtikrinimas, kad darbininkai nebūtų atleisti. Tai kaip tik bandymas siekti apsaugos tam, ką turi. Pasiekus šį saugumo jausmą, žmogus toliau motyvuojamas noru būti mylimu, priimtu šeimos, draugų ar kitų organizacijos narių tarpe. Kiekvienas siekia priėmimo, bei jausmo, kad čia priklauso, čia jis reikalingas,

norimas bei mylimas. Žmonės šiais laikais dažniau keičia darbus ne dėl pinigų ar baimės, kad bus atleisti, bet labiau, nes jie jaučia, kad jų pastangos ir darbas yra neįvertinamas ir bereikšmis toje organizacijoje. Trūksta meilės, reikalingumo ar priklausomumo jausmo. Didelė dalimi unijos pastaruoju metu yra žymiai susilpnėjusios nes jos, padėjus atsiekti darbininkams pirmuosius hierarchijos du laiptus mažiau gali padėti siekiant šio trečiojo. Padorus viršininkas patapsnodamas darbininkui per petį už gerai atliktą darbą ar draugiškai užjausdamas nepasisekimą, žymiai daugiau prisideda prie darbininko siekio būti mylimam, ir įvertinamam. Dažniausiai, kur darboviečių vadovybė pajėgs patenkinti šį trečią poreikių laipsnį, nebus randamos darbo unijos, nes jos savo kietumu ir nelankstumu dažnai labiau kliudo šio tikslo siekimui negu padeda.

Atsiekus šį trečią laipsnį, žmogus toliau sieks pagarbos ir respekto kitų akyse. Jam nebeužtenka būti tik vienu iš daugelio, nesvarbu kiek jis jaustųsi priimtas ar mylimas. Jis nori vienu ar kitu būdu labiau pasižymėti ir kitų akyse būti už tai respektuojamas. Perdėtam atvejuje, žmogus šitoje studijoje tampa garbėtroška. Kontroliuotam atvejuje, žmogus iškyla daugelio respektuojamam vadu.

Aukščiausiam lygyje žmogus bando atsiekti žmogiškos tobulybės ir tapti viskuo kuo jis gali būti. Šitame lygyje žmogus siekia gėrio ir dorumo, ne dėl to, kad būtų geresnis ar pranašesnis už kitą, bet todėl, kad tai yra savyje kilnu ir iš to jis gauna vidinį pasitenkinimą.

Iš šios perspektyvos žiūrint, kiekviena ideologija yra formulė, žadanti tos formulės sekėjams kelią į šį aukš-

čiausia, laimę nešantį hierarchijos laipsnį. Ideologijos skiriasi tuo, kad jos žada labai įvairiais ir skirtingais keliais privesti prie to pačio laimės šaltinio. Kapitalizmas teigia, kad ši laimė atsiekiama materialinė gerovės kaupimu, komunizmas žada tą tikslą atsiekti mechanizacijos keliu. Krikščionybė remiasi pomirtine amžinąja laime atsiekiama Dievo ir artimo meilės keliu žemėje. Organizacija, ar tai būtų bažnyčia, ar politinė partija ar bendraminčių būrelis, ne tik moko ideologijos principus bet ir padeda savo nariams tais principais gyventi.

Realiame gyvenime, kapitalizmas yra gan sėkmingai leidęs žmogui atsiekti hierarchijos pirmasias dvi pakopas. Retais atvejais gal ir parodęs kelią į atsiekimą trečios ar net ketvirtos pakopos. Ginčijamai abejoju ar kapitalizmo keliu bet kad yra atsiekęs tikrą savęs aktualizaciją bei pilnutinę laimę. Komunizmas, lig šiol, sunkiai yra suteikęs sėkmingą kelią perkopti pirmąjį ar retkarčiais antrąjį laiptą. Krikščionybė yra parodžius kelią į aukščiausią hierarchijos pakopą, tačiau tas kelias sunkesnis žmogiškai būtybei ištesėti. Dažnai kitos ideologijos patrauklesnės nes žada tą patį rezultatą žymiai lengvesniu keliu, ar per trumpesnę laiką pasiekti. Trumpesnis laikas yra svarbus todėl, kad žmogus yra nekantrus. Neatsiekęs tikslo per sau nusištatytą ribotą laiką, nusivilsta ir pradeda ieškoti alternatyvų. Kapitalistinėje sistemoje pasigirsta kairysis balsas, o komunistinėje žiūrima į vakarus kaip laisvės ir laimės šaltinį. Nors nei viena, nei kita sistema nėra parodžiusi pajėgumo užtikrinti aukščiausio laipsnio atsiekimo, vienoje sistemoje pradedant nusivilti, suprantama, pirmu žvilgsniu, žolė gali atrodyti žalesnė anoje pusėje. Klausimas tad kyla, kodėl kapitalistinėje sistemoje neatsiranda masinis nusivylimas, kai per eilę generacijų, turint laisvą pasirinkimą, vis nepasiekiami aukščiausi hierarchijos laipsniai. Kodėl neatsiranda staiga masinis judėjimas atmesti kapitalizmą. Komunistinėje sistemoje gali suprasti baimės motivacija. Tačiau laisvajame pasaulyje tokių barjerų lyg tai ir nėra. Atsakymas, rodos, glūdi dvejuose faktuose. Pirma, dar didelė dauguma žmonių vos yra pasiekę ar dar tebesiekia pirmųjų poros laiptų. Kol šie nėra patenkinami nėra ir motyvacijos siekti ko nors daugiau. Antra, kapitalistinė sistema parūpina visą eilę mažų laimėjimų, kurie apgaulingai suteikia jausmą, kad vis

artėji prie galutinio tikslo. Kas šešis mėnesius ar kas metus gauni algos pakėlimą, kuris motyvuoja dar šešiem mėnesiam ar metam ir, kuris jaučiasi, kad tikrai padeda atsiekti aukščiausio tikslo. Kiek laikui prabėgus ir pradėjus pamiršti primąjį mažą laimėjimą, staiga ateina dar viena nauja pergalė ir ciklas kartojasi. Žmogus net pripranta prie to ciklo ir vis laukia sekančio, tikėdamasis, kad jei ne su šitu, tai su sekančiu tikrai bus priartėjimas prie tikrosios laimės. Kur darbovietėje to jausmo nėra, atsiranda nusivylimas ir jėškojimas alternatyvų. Dažniausiai ta alternatyva būna nauja darbovietė. Atvejais gilesnis nusivylimas gali privesti prie pabėgimo nuo realybės alkoholyje ar kituose narkotikuose. Retu atveju visa eilė nusivylimų net priveda prie savižudybės. Tačiau, labiau tipiškas yra darbuotojas, kuris ligi mirties tos laimės siekia, ir niekaip jos nepasiekia. Bet vis jaučia, kad ji už kampo ir tuoj bus jo rankose.

Krikščioniškoje ar ateitininkiškoje ideologijoje sunkiau randami tokie specifiški laimėjimai, kurie diena iš dienos motyvuotų žmogų tęsti darbą toliau. Nežiūrint kiek kilnus būtų Lietuvai laisvės atstatymo tikslas, idėjus 20-ti, 30-ti, ar 40-ti metų darbo, rūpesčio, prakaito ar net savo pinigų, ir nepajuntant, kad tikslas ne ką priartėjęs, vis darosi sunkiau ir sunkiau rasti motyvacijos tęsti darbą toliau kai supa visa eilė ideologinių alternatyvų, žadančių asmenišką laimės greičiau ir lengviau. Žmogus reikalauja vilties ir tikimybės, kad užsibrėžtas tikslas gali būti atsiektas. Noras to tikslo siekti yra vis stiprinamas, jei pakeliui atsiekiami maži laimėjimai, kurie veda ar bent atrodo, kad veda, prie galutinio tikslo.

Panašią krizę šiuo metu pergyvena ne tik Ateitininkų ar kitų ideologijų organizacijos bet ir pati Katalikų bažnyčia. Kitos srityse jaučiami kasieniniai laimėjimai. Griežtuose moksluose ar medicinoje nauji išradimai skelbiami kasdieną. Mene, nauji originalūs kūriniai reiškiasi šimtuose galerijų, meno žurnaluose ar kultūriniuose rūmuose. Teologijoje ar filosofijoje, nauji raštai savyje yra laimėjimai autoriams bei tų sričių specialistams. Tačiau moraline linkme ar tikinčiųjų bendruomenė yra padariusi kokios aiškos pažangos per šimtus ar net tūkstančius metų. Katalikų bažnyčioje, kaip ir mūsų organizacijose, yra stoka tų mažų laimėjimų kurie paliestų visus tikinčiuosius ir toliau skatintų siekti moralinės tiesos ir dorovės.

Ateitininkijos krizės priežastis pasenusi ar nebetinkama ideologija, nėra nei kažkaip netinkama organizacinė struktūra, bet labiau trūkumas atsiekiamų trumpalaikių tikslų, kurie motyvuotų narius tęsti darbą siekiant aukštesnių laimėjimų.

Gytis Liulevičius, stovykloje paklaustas, kodėl jis ateitininkas, labai įdomiai atsakė: „Esu Ateitininkas todėl, kad ateitininkija yra panaši į vandens čiurkšlį Marquette Parke. Nubėgus 10 mylių, be galo gaivina, o paskui galime dar 10 mylių įveikti“. Pasiekimas vieno tikslo visuomet atgaivina, kaip tas čiurkšlys ir motyvuoja, duoda vilties siekti sekančio. Yra malonu, kad ateitininkija dar vis pajėgia būti čiurkšliu bent daliai jos narių. Tačiau jaučiu, kad ateitininkija pajėgia atgaivinti vis mažiau ir mažiau savo sekėjų. Kiti net jaučia, kad ateitininkija esanti labiau siurblys, ištraukiantis iš mūsų jėgas, negu čiurkšlys, kuris atgaivintų ir duotų naujų jėgų.

Ateitininkijos krizės priežastis pasenusi ar nebetinkama ideologija, nėra nei kažkaip netinkama organizacinė struktūra, bet labiau trūkumas atsiekiamų trumpalaikių tikslų, kurie motyvuotų narius tęsti darbą siekiant aukštesnių laimėjimų. Partizanai, kurie šiais laikais dažniau vadinami teroristais (ir nevisuomet žinau, kuris terminas labiau tikslus ar tinkamas) aukščiausiam tikslu irgi dažnai siekia tėvynės laisvės ar kitų panašių tautinių laimėjimų. Jų metodika gal daug kam nepriimtina, tačiau jų ilgametis pasisiekimas ir pajėgumas vis pritraukti naujų, jaunų, užsidegusių karių glūdi jų pajėgume turėti beveik kasdieninių pasisiekimų. Susprodinimas automobilio ar pastato suteikia sėkmingo atsieikimo pasitenkinimą ir toliau angažuoja planuoti ir vykdyti sekančią užpuolimą. Kiekviena tokia pergalė vėl atnaujina viltį, kad galutinis tikslas yra pasiekiamas, nors tai užtruktų dešimtmečius ar daugiau. Taikingoje kovoje tokie kasdieniniai laimėjimai

mai sunkiau randami. Paskutinių 40-ties metų lietuvių išeivijos istorijoje sunku būtų sudaryti dešimties punktų sąrašą tokių laimėjimų, kuriuos lietuviškoji visuomenė tikrai pripažintų ir širdyje jaustų, kad yra svarbūs laimėjimai laisvės kovoje. Jų yra: enciklopedijos išleidimas, lituanistinės katedros įsteigimas, nors ir kiek pavėluotai, naujų parapijų įsteigimai ir visa eilė kitų, kartais užmirštų. Prie to prisideda ir kiti sunkumai – lietuviškos kalbos silpnėjimas, narių ir vadų skaičiaus mažėjimas, kuris dalinai randasi, kai dingsta motyvacija, bet ir dalinai nes šeimos mažesnės, mažiau prieauglio, ir labiau esame išsisklaide. Ši realybė tuo labiau reikalauja ieškoti tv uždavinių ir tų mažų tikslų, kurie dieną iš dienos motyvuotų didesniams įsijungimui ir angažavimuisi. Sėkmingiausios organizacijos yra tos, kurios turi savo sunkiai atsiekiamus ideologinius tikslus, turi pramatomai atsiekiamus vidutinio laikotarpio tikslus ir turi palyginant lengviau atsiekiamus, aiškiai definuotus trumpalaikius tikslus. Daugelio ideologinių organizacijų, įskaitant ir ateitininkų, stiprumas yra kilnūs, sunkiai atsiekiami dvasiniai tikslai. Jų silpnumas glūdi trūkume tų vidutinių ir ypač tų kasdieninių tikslų.

Dovydaitis savo trijuose pamatiniuose klausimuose definavo ne tik mūsų teistinius, krikščioniskus, katalikiskus bruožus, bet taip pat siūlė žiūrėti į aplinką ir savo kasdieniame gyvenime reaguoti į tai krikščioniškoje dvasioje. Jis kitais žodžiais kaip tik ir pastebėjo reikalingumą aiškių kasdieninių tikslų be kurių ir kilniausieji negali būti siejami. Pažiūrėkime

pavyzdžiui į aplinką, kuri supo mūsų jaunučius šių metų Dainavos stovykloje. Stovykla praėjo aplamai gerai be ypatingų tragedijų ar pasibaisėjimų – vaikai praleido dvi savaites saugioje aplinkoje ir grįžo pilni nuotykių ir išpučių. Pirmu žvilgsniu viskas tvarkoje. Daugumas jaunučių nieko nepasigedo, šalia gal, mamos. Dauguma laiko buvo ir kapelionas. Tačiau mišios, neskaitant sekmadienių, buvo atšautos tik du kartus. Dar liūdniau, mažai kas pasigedo. Kai buvo pasiūlyta turėti mišias viduryje savaitės, atsakymas pasigirdo angliškai: „Mass is boring“. Ir tai ne iš jaunesniųjų vadovų, bet iš vyresniųjų, kurie statė programą ir teikė gaires visos stovyklos eigai. Jaunesni studentai vadovai buvo labiau ateitininkiški negu vyresnieji. Kas kaltas? Neteisinga būtų kaltinti tik vadovybę, nes visa eilė vyresniųjų vadovų nebuvo ateitininkai. Nekaltinu jų, kad prašomi, apsiėmė reikalingo darbo, paaugojant keletą vasaros atostogų savaitę prižiūrint mūsų vaikus. Labiau kaltinu visus mus, kad nebepajėgiam surasti savų narių tarpe asmenų, kuriems pakankamai tas darbas rūpėtų. Net ir toje vienoje srityje, kurioje esame daugiausiai atsiekę praėjusių dešimtmečių bėgyje, ir kurioje galime parodyti aiškių laimėjimų – būtent auklėjime mūsų jaunimo ateitininkiškoje dvasioje – net ir tam darbu pradeda trukti motivacijos ir angažavimosi.

Ateitininkijai gimstant pirmieji tikslai ir laimėjimai buvo pačių ideologinių gairių suformavimas ir jų plėtimas žodžiu bei spaudoje. Lietuvai atgavus nepriklausomybę, ateitininkai įtaigojo politinę veiklą, mokslą bei socialines reformas. Nors daug kur sprendimai vyko priešingai ateitininkams, buvo ir laimėjimų, kurie jungė

ir angažavo narius tolimesnei veiklai. Tuo pačiu vyko ir formalus organizacinės struktūros formavimas. Šis formavimasis užtruko virš 15-ą metų, kol pagaliau sąjunginė struktūra buvo definuojama Palangos konferencijoje 1927 metais. Pokariniais metais ateitininkai vėl rado reikalą rūpintis organizaciniais reikalais. Ročesterio konferencijoje atgimė ateitininkija išeivijoje ir sekančio dešimtmečio rūpestiai ir uždaviniai buvo specifiski ir aiškūs: įsteigti kuopas bei draugoves kiekvienoje kolonijoje, kur būrėsi didesnis skaičius lietuvių. Kiekviena nauja kuopa buvo laimėjimas skatinantis ir kitas kolonijas panašiai organizuoti.

Dešimtį metų veikla klestėjo nauju atgimimu, organizaciniais darbais, naujų stovyklaviečių įkūrimu bei stovyklų rengimu.

Tuos darbus atlikus ateitininkija pradėjo pajusti tuštumą. 1972 metais Eligijus Suziedelis skaitė paskaitą čia pat Toronte ir pastebėjo: „Mums reikia rasti procesą, kaip suriši ateitininkų tikslus ir misiją, kad išvengtume veikimo dėl veikimo. Tas procesas vestų į kristocentrinę viršūnę“. Keletai metų praėjus Živilė Kliorytė (dabar Vaitkienė) komentuoja Ateities žurnale apie tik ką praėjusį studentų suvažiavimą rašė: „Po suvažiavimo noras dirbti sumažėjo net daugiau. Ko jame truko? Naują valdybą išrinkome, rezoliucijų prirašėm – bet ką padarėm iš tikrųjų? Turėčiau sakyti – labai, labai mažai“. Jau ir tada buvo jaučiama, kad kuopos bei draugovės veikla be specifikos užduoties. Aiškiai, veiklumas dėl veiklumo negali ilgai motyvuoti galvojančio žmogaus, kuris anksčiau ar vėliau pradės klausit klausimą – kodėl aš visą tai darau? Arba – per visą tai ką esu nuveikęs, ar yra kas rimtesnis atsiekti? Ir jei nerandame aiškaus atsakymo pirmajam klausimui, ir nerandame teigiamo atsakymo antrajam, joks pareigos jausmas, nei struktūrinis pakeitimas nesustabdys ilgai organizacinio nuosmūgio, narių nutrupejimo, veiklos menkėjimo. Tiesa, užsiangažavimas kokių nors būdu pertvarkyti organizacinę struktūrą laikinai vėl duotų siokios tokios prasmės veiklai. Tačiau, tai atlikus, už metų ar kitų, vėl rastumėmes toje patioje kryžkeleje klausdami tą patį klausimą „Kas toliau?“

Praėjusio 50-šimtmečio eigoje vienas iš svarbiausių žmoniją liečiančių skirtumų yra keitimosi paspartėjimas. Seniau mažai kas keisdavosi metai iš metų. Žmonės užaugę tokioje aplinkoje žymiai kantresni. Kantrybė buvo ir Dievo dovana, ir siektina vertybė. Modernus pasaulis į kantrybę labiau žiūri kaip neefektingumą, tinginystę ar net aiškiu pasipriešinimu natūraliam progresui. Jei įdėjus minimalių pastangų nesimato aiškių rezultatų – veikla neefektinga arba pats asmuo yra neefektingas ir darosi būtina keisti veiklos metodiką arba atsakingąjį asmenį, kad darbas būtų atliktas.

Kiek iš mūsų savuose kasdieniuose darbuose darome nuolatinius sprendimus turinčius tūkstančių ar net

milijonų dolerių pasekmių mūsų kompanijom. Kiek kasdien darome sprendimų, kurie tiesioginiai ir dažnai drastiškai paveikia mūsų bendradarbių ir jų šeimų gyvenimus. Mokytojai praleisdami ar antriems metams palikdami mokinių sukrečiančiai paveikia to jaunuolio ar jaunuolės tolimesnį gyvenimą. Daktarai reikalaujami kasdieną daryti sprendimus, kurių rezultate sunkiai sergantis pacientas pasveiksta ar numiršta. Politikoje dirbantys sprendžia ne tik asmenų, bet tautų likimus kaip, kad dabar vyksta Pietų Afrikoje. Ir šitokias atsakomybes mes ne tik apsiimam, bet tuos sprendimus dažnai darome minimaliai pagalvojus, nes laiko ribos reikalauja greitumo, tikslumo, įgyvendinimo ir matomų pasekmių. Kaip tą suderinti su valandų posėdžiais, kuriuose sprendžiama jaunučių sijenėlių ilgis ar spalva. Tiesa, siekiant estetiškos kokybės ir tokie klausimai turi būti atsakyti, bet platesnėje perspektyvoje mūsų veikloje jaučiamas trūkumas reikšmingesnių tikslų, ir sunkiai pajėgiam ištrūkti iš tų organizacinių reikalų, kurie per dažnai yra tapę tikslais savyje, ne priemonės siekti ko daugiau.

Ateitininkų Vadove, a.a. kun. Stasys Yla rašo, kad Ateitininkai atsirado „organizuotai priešintis svetimai sprespaudai — atsispirti neigiamoms pasaulėžiūrinėms įtakoms, kurios žalojo tautos dvasią. Ateitininkams rūpėjo dvasinis tautos atgimimas, krikščioniškosios kultūros vystymas ir katalikų inteligentijos ugdymas”.

Lietuvoje šie tikslai ne tik buvo siekiami, bet ir atvejais sėkmingai pasiekti. Išeivijoje žymiai mažiau esame pajėgę atlikti. Statistikos liūdnos. Per 35-keris ateitininkų veiklos metus išeivijoje esame pametę virš pusę narių. Dalis vos ar visai nebekalba lietuviškai. Nemaža dalis net nebeina į bažnyčią. Nenuostabu, kad yra atsiradęs nemažas nusivylimas tų tarpe, kurie tebedirba, tebestengiasi atsiekti tų lietuviškai krikščioniškų idealų.

Kokia ateitis? Jei bazuosimės tik praeitim, ir pranašausime ateitį einama linkme, dar už 35 metų teliks maža saujelė lietuviškai kalbančių ateitininkų.

Aiškiai 35-ki metai yra ilgas laikotarpis žmogaus gyvenime. Kai steigėsi ateitininkai išeivijoje nežinau ar kas tiksliai pramatė ją tokia, kokia ji iš tikrųjų šiandien yra. Abejoju ar galime tiksliai pramatyti dar tiek metų ateitin, nes per daug galimybių, kur drastiškai gali pakeisti istorijos eigą. Pasaulinis karas, sovietinis perversmas, ar nauja ateivių banga, tai visos sunkiai pratomos galimybės. Ir visos šitos galimybės, jei ir neatrodo esančios tikimybės, duoda vilties, kad ateityje mūsų pastangos kažkaip bus atpildytos. Ši viltis ir pasitikėjimas Kristumi ir skatina nepasiduoti ir tęsti darbus, kurie gal ir vos matomai, bet po mažu turi įtakos ir turi pasekmių kovoje Lietuvai laisvės ir krikščioniškos tiesos besiekiant.

Žydų tauta šimtmečiais laukė Išganytojo atėjimo.

Per tą laiką dažnai nukrypdavo, bet vis per Dievo veikimą grįždavo ir galutinai nepamesdavo tos vilties.

Tad norėčiau likusioje paskaitos dalyje labiau konkrečiai ir gal optimistiškiau pažiūrėti į tai ką esame atsiekę praėjusių keletos dešimtmečių bėgyje — nes šie atsiekimai kaip tik ir turi skatinti mus toliau. Ir tuomet pažvelgti į keletą pavyzdžių dar atsiektinų tikslų — pradedant su paprastais konkrečiais ir baigiant labiau idealistiniais.

Norėčiau išvardinti visa eilę laimėjimų, kuriuos esame pasiekę, grynai ar bent didesne dalimi ateitininkų dėka: 1) Esame ypatingu būdu prisidėję prie Dainavos stovyklavietės įkūrimo, augimo ir išlaikymo. 2) Esame pajėgę, laikotarpiais net aukštam lygyje, leisti Ateities žurnalą. 3) Esame pajėgę kiekvienais metais suorganizuoti ne vieną, o visą eilę stovyklų, kurios tebepritraukę nemažus skaičius jaunimo. 4) Esame pajėgę suorganizuoti, jau virš 20-tų metų iš eilės moksleivių žiemos kursus, kurie gal daugiau už bet kokią kitą mokyklą yra padėjęs auklėti jaunimą, iskiepijant meilę Dievui, tėvynei ir artimui. Panašius kursus organizuoja ir studentai. 5) Esame išauginę visą eilę naujų vadų, kurie reiškiasi įvairiose bendruomeninėse, kultūrinėse bei religinėse organizacijose. 6) Esame, per Ateities leidyklą, išleidę visą eilę kultūrinės vertės knygų. 7) Esame maždaug kas penkis metus suruošę kongresus, kurie pasižymėję ne tik savo dalyvių gausumu, bet ir turinio gilumu. 8) Per visas kuopas ir drauges esame sušaukę virš dviejų tūkstančių susirinkimų. 9) Prof. Antano Maceinos knygos ar dr. Juozo Girniaus redaguojami „Aidai” irgi tikėtų šioje kategorijoje. 10) Pagaliau net esame nusprendę jaunučių sijenėlių spalvą!

Šiuos pasiekimus dažnai pamirštame ar jų pakankamai neįvertiname. Tiesa, Lietuva nėra laisva ir pasaulis nėra krikščioniškai tobulas. Tačiau ateitininkija yra turėjusi prasmingos įtakos. Neabejotinai esame išeivijoje pratęsę meilę Lietuvai ir rūpestį jos gyventojais. Be ateitininkų ir panašių kitų ideologinių organizacijų, išeivijos lietuviybė žymiai sparčiau nyktų. Lietuviškas jaunimas liktų be to gilesnio lietuviybės supratimo, kuris pateisina ir tuos mažus, atrodančius nereikšmingus, darbelius.

Priešakyje stovi visa eilė nepradėtų arba neužbaigtų darbų, kurių apsiėmimas, ir sėkmingas atlikimas, galėtų vėl suteikti ateitininkijai vilties.

Laikas būtų išleisti Ateitininkų istoriją bei žinyną, kol dar tebėra mūsų tarpe vyresnių ateitininkų, kurie savo atmnimais galėtų praturtinti tokius leidinius. Taip pat siūlyčiau neužmiršti ir išleisti a.a. Simo Sužiedėlio „Pasaulėžiūra”. Šių trijų knygų išleidimas turėtų ne tik kultūrinės reikšmės, bet ir suteiktų naujos medžiagos žiemos kursams bei kuopų susirinkimams.

Susirūpinkime platesne visuomene. Viena iš didžiausių krizių gresiančių mūsų jaunimui, ne tik

amerikoniškoje ar kanadiškoje aplinkoje, bet ir lietuviškoje, yra narkotikų vartojimas ir platinimas. Ši krizė turinti potencialo ne tik sunaikinti tūkstančių jaunuolių gyvenimus, bet is susilpninti visą laisvąjį pasaulį. Kova prieš narkotikų vartojimą nėra vien policijos ar specialiųjų įstaigų darbas. Tai yra kova kurion Dovydaitis, liepdamas reaguoti į aplinką, šaukdamas kviečia. Kas mano, kad tai nėra problema lietuvių tarpe yra arba naivus arba bijantis tiesos. Alkoholis, kiek jis bebūtų pavojingas, yra žymiai mažesnė bėda, negu heroinas ar ypač savo įvairiose formose, kokainas, kuris šiais laikais ir pigiai ir lengvai gaunamas. Jei ir pačių ateitininkų tarpe ši problema nėra dar plačiau paplitusi, bendroje lietuviškoje jaunuomenėje ji aiškiai matosi. Konkretesnės kovos, visuomeniškumo principui patenkinti, sunkiai ar rastumėm.

Kreipkime ypatingą dėmesį į mūsų auklėjimo mokyklas — kursus bei stovyklas. Jų svarba ugdant stiprius krikščionius lietuvius tenebūna nužeminta. Dar svarbiau, nes kursai atlieka ne tik tą auklėjimo funkciją, bet ir yra vadovavimo mokykla. Jau dabar trūksta mums vadovų. Jei nepajėgsime užauginti naujų, nebus kam ir vykdyti kitų uždavinių. A. A. kun. Ylos svajonė buvo labiau formaliai atspausdinti kursų užrašus. Tai vertingas projektas, kurio galėtų apsiimti jaunieji akademikai, kurie patys yra perėję tą mokyklą, ir gali pajusti tą magišką kursų nuotaiką.

Toliau siūlyčiau sudaryti galvų baką (angliškai think-tank) (protbakį). Tai būtų 3-5 asmenų grupė, kurios pagrindinis uždavinys yra sugalvoti specifiskų

konkrečių uždavinių ateitininkijai. Nesvarbu kiek siūlymų aš čia pateikčiau, ar kiek ši konferencija sugalvotų, juos atlikus vėl reikia naujų. Taryba žiūri į klausimus plačiu mastu ir bendrai nustato sąjūdines gaires. Valdybos daugumoje rūpinasi organizaciniais reikalais, finansais, sijenėlių ilgio ar spalvos klausimais ir t.t. Iki šiol neturim grupės, kurios tikslas ir būtų rūpintis konkrečiais veiklos tikslais — o jų visuomet reikia, nes kai vienus užbaigiam, laikas kitus pradėti, kad nebūtų tarpų kai veikiam dėl veikimo.

Yra svarbu įtraukti didesnę skaičių asmenų į darbą. Kursuose ar stovyklose yra svarbu įjungti, kad ir mažiems darbeliams, kiek galima daugiau. Tiesa, natūraliu procesu vieni labiau išsijungę už kitus, bet vadovybių pareiga yra duoti visiems progos pavadovauti, pasireikšti ir konkrečių darbų atlikti. Šitoks įjungimas didesnio skaičiaus jaunimo į darbų pynę, ne tik duos jiems pasitenkinimo, kuris reikalingas motyvuojant asmenį toliau, bet padaro visą mūsų organizaciją patrauklesnę. Atrodo, kad buvo keletos asmenų mintys šią savaitę, kad ateitininkijai trūksta to patrauklumo. Čia bent vienas konkretus ir manau svarbus elementas siekiant tokio patrauklumo.

Tų darbų yra ir daugiau. Bet, ypač moksleiviams, mes turim juos labiau definuoti. O pagaliau, jei nebežinom ką toliau, tai pasinaudokime tuo meškiuku. Melskimės į Kristų, prašydami išminties ir pagalbos — žinome, kad jis mūsų neapleis. Garbė Kristui.

Studentai ir moksleiviai pietauja. Lietuvių vaikų namų kieme Toronte.

DR. BRONIUS POVILAITIS MOKSLININKAS IR ATEITININKAS

Ramūnė Kubilūtė

Monika Povilaitienė savo mirusio vyro a.a. Broniaus atminimui finansiškai remia šio *Ateities* numerio išleidimą. Dr. Broniaus Povilaičio giminės ir artimieji rinkosi į Toronto Lietuvos kankinių šventovės kapines Monikos ir kun. Jono Staškaus suprojektuoto kapo paminklo šventinimui jo mirties metinių proga 1986 m. liepos 19 d. Pagal kun. Staškų tai pirmas paminklas jo atmintyje, kur ateitininkų ženklas ir šūkis sudaro paminklo visą fasadą.

Dr. Broniaus Povilaičio mirties metinių proga galima peržvelgti jo mokslinį ir visuomeninį gyvenimą.

A.a. dr. Povilaitis ne vienam sakydavo, kad griežtieji mokslai — genetika, genetinė inžinierija ir pan. gali gražiai derintis su katalikų teologija ir tikėjimu. Jo gyvenimas buvo tokio gyvo audinio pavyzdys.

1982 m. spalio mėn. 2 d. *Drauge* Kazys Mileris „Iš Ateitininkų Gyvenimo“ skyriuje aprašė sukaktuvininką agr. dr. Bronių Povilaitį. Tais metais jis rašė jog Kanados pietvakarių miestelyje Tillsonburge gyveno sukaktuvininkas „kuriam ką tik nužydėjo 75 gyvenimo vasaros, ir iš jų 60 ateitininkiško gyvenimo“. Bronius Povilaitis atsiskyrė iš šio pasaulio 1985 m. liepos 17 d.

neturėdamas progos atšvesti Ateitininkų Sąjungos jubiliejinius 75 metus. Dr. Povilaitis buvo paruošęs paskaitas apie prez. Stulginskį ir prel. Krupavičių jų gimtadienių jubiliejų progą. Tačiau, prieš Ateitininkų Jubilėjinį kongresą įvykstančioje Sendraugių stovykloje Kennebunkporte, jo paskaitas skaitė ne jis pats, o stovyklos rengėjai.

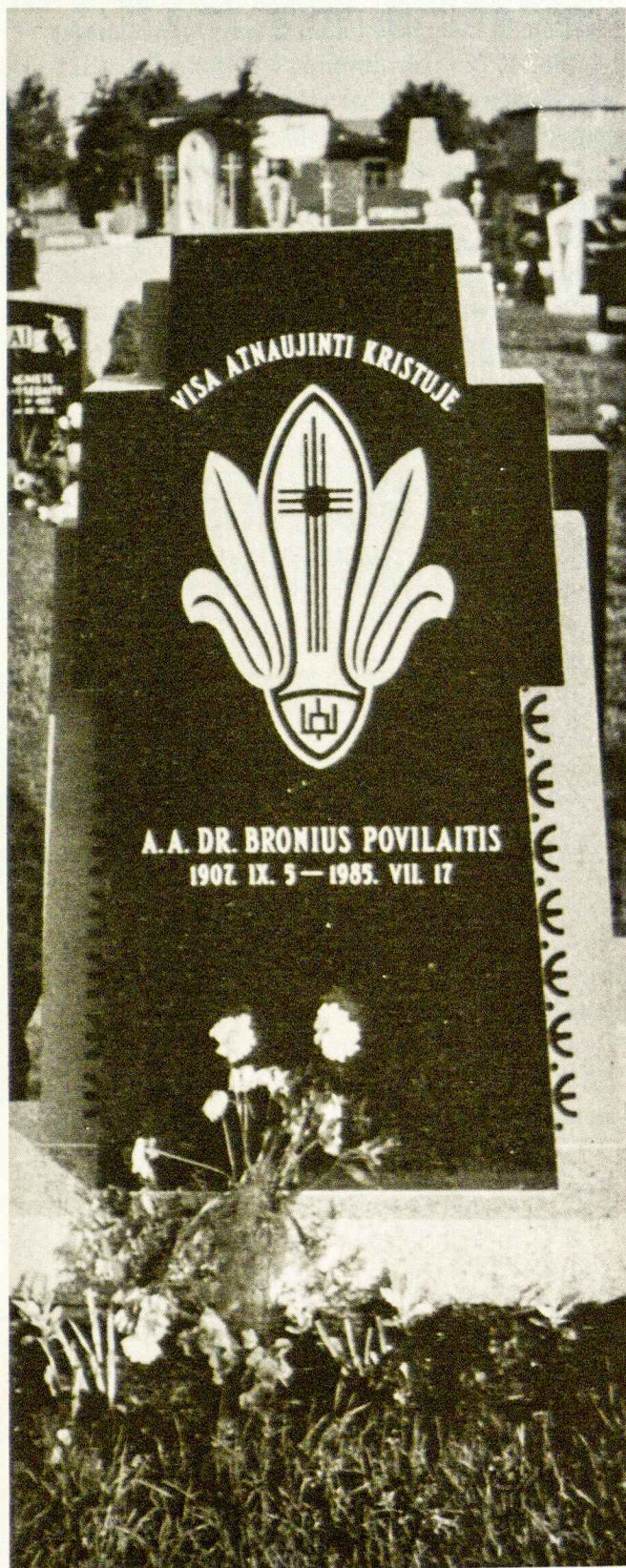
DR. BRONIUS POVILAITIS – MOKSLININKAS

Dr. Milda Danytė savo knygoje „DP-Lithuanian Immigration to Canada After the Second World War (1986 m.) aprašė ir ištyrė savo pasikalbėjimus su 200 lietuvių imigrantų Kanadoje (1979-1985 m.). Iš jų tik du pasitaikė, kuriems pasisėkė atvykti į Kanadą dėka savo Lietuvoje pasiektų profesijų. Tai inž. Petras Daunius ir agronomas Bronius Povilaitis, kuris 1949 m. atvyko į Kanadą kaip Lady Davis Foundation stipendininkas. (Kitiems mokslus išėjusiems ar dar nebaigusiems dažniausia pasisėkė atvykti į Kanadą pasirašius sutartis miškininkystės ir kitiems fiziniams darbams.)

Dr. Bronius Povilaitis gimė 1907 m. Diržų kaime, Žemėlio valsčiuje, Šiaulių apskrityje, vyriausias sūnus penkių vaikų ūkininko šeimoje. Broniaus tėvai nusprendė, kad jo sveikata nebuvo užtenkamai stipri ūkio darbams, ir jį išsiuntė mokslams, o jaunesnysis Broniaus brolis paveldėjo ūkį. 1925 m. Bronius užbaigė Linkuvos gimnaziją. Kaip dauguma tų laikų motinų, o motina labai norėjo, kad vienas iš jos sūnų taptų kunigu, bet pomėgiai ir gabumai pasuko Bronių kitu keliu. 1930 m. Žemės ūkio akademijoje Dotnuvoje Bronius gavo diplomuoto agronomo vardą.

Žemės ūkio akademijoje Bronius Povilaitis buvo jaun. ir vyr. laborantas, vyr. asist. docentas ir specialinės žemdirbystės katedros vedėjas. 1939-41 m. jis buvo žemės ūkio ministerijos sėklų kontrolės stoties direktorius Kaune. 1944 m. besitraukdamas į Vakarus Bronius Povilaitis buvo nuvežtas į pafrontę prie Telšių kasti apkasų, bet pasisėkus pabėgti, teko pėsčiom keliauti keletą šimtų kilometrų. Bronius Povilaitis buvo vienintelis savo šeimos narys, kuris pasiekė Vakarus. Gyvenant išeivijoje palaikė ryšius su savo šeima, likusia Lietuvoje. Tad išeivijoje jo žmonos Monikos šeima, plati Lukoševičių giminė buvo ir jo giminė.

1944 m. Pabaltijo universitete Bronius Povilaitis buvo assoc. prof. ir vėliau buvo paskirtas žemės ūkio fakulteto dekanu. Jis buvo pakviestas į Baltic Advisory Council prie vyr. britų karinės vadovybės. Lady Davis Foundation stipendijos buvo paskirtos šešiams pabaltiečiams. Lietuviams Steponui Kairiui ir Broniui Povilaitiui buvo paskirtos stipendijos, kurios apmokėjo kelionę į Kanadą ir parūpino darbo vienieriams metams kokiam nors universitete. MacDonald kolegijoje McGill universitete Bronius Povilaitis tyrinėjo piktžolių sėklų dygimo problemas ir buvo skyriaus asistentas 1949-50m. Bronius Povilaitis užsiangažiavo užsitarnauti teisę dirb-

ti savo srityje naujam krašte. McGill u-tete Montrealyje jis išklause reikiamus kursus, išlaikė reikiamus egzaminus ir 1951 m. gavo magistro, o 1954 m. gavo filosofijos daktaro laipsnius. Jo specialybės buvo augalininkystė, selekcija ir genetika. Išsigijus daktaratą jis liko MacDonald kolegijoje tolimesniems tyrinėjimams.

1957-1972 m. dr. Bronius Povilaitis dirbo Kanados federalinės valdžios tabako tyrimo centre Delhi, Ontario kaip tabako genetikos mokslinis tyrinėtojas. Jo pastangų ir sugebėjimo dėka buvo atrasta geresnė tabako veislė „Delhi 76“. Išėjus į valdžios privalomą pensiją jis dar trejetą metų dirbo privačioje kompanijoje, Imperial Tobacco Company eksperimentiniame ūkyje.

Dr. Povilaitis rašė botanikos ir genetikos profesinėje periodinėje spaudoje ir skaitė referatus Lietuvoje ir Kanadoje. Jis dažnai paruošė paskaitas lietuvių tarpe

profesinėmis ir kitomis temomis. Jis buvo „Lietuvių Enciklopedijos“ žemės ūkio skyriaus redaktorius. 1979 m. Lietuvių Agronomų sąjunga Chicagoje išleido jo knygą „Žemės ūkio Akademija“. 1986 m. bus išleista jo knyga „Lietuvos žemės ūkis 1918-1940“. Knygoje jis padarė ekonominę 1922 m. žemės reformos analizę ir įvertino žemės ūkio administravimą. Knygoje yra angliška santrauka, kad ir kitataučiai galėtų pasiskaiti apie Lietuvos nueitus kelius toje srityje. Rankraštis buvo paruoštas prieš a.a. dr. Povilaičio staigią ir netikėtą mirtį. Paskutiniai redagavimo ir spausdinimui paruošimo darbai atitenka jo žmonos Monikos broliui agronomui dr. Petruui Lukoševičiui ir agr. Ignui Andrašūnui. Knyga leidžia Dr. Broniaus Povilaičio Knygos leidimo fondas.

DR. BRONIUS POVILAITIS LIETUVIŠKO IR KATALIKIŠKO GYVENIMO VEIKĖJAS

Prie ateitininkų Bronių Povilaitį pritraukė tuo laiku Linkuvos gimnazijoje kapelionavęs kun. Antanas Grigaliūnas, vėliau Panevėžyje tapęs prelatu. Dotnuvoje Bronius Povilaitis įsijungė į studentų ateitininkų „Agricolos“ korporacijos ir „Algimanto“ klubo veiklą. „Agricolos“ šūki dr. Povilaitis Kaziui Mileriui po 60 metų dar pacitavo: „Žemę pamilę saulės ilgimės“. 1927 m. Bronius Povilaitis dalyvavo Palangoje įvykusioje reorganizacinėje ateitininkų konferencijoje. Jis reiškėsi Lietuvos agronomų sąjungoje ir Lietuvos vyriausybės buvo apdovanotas Gedimino ordinu.

Kanadoje dr. Povilaitis įsijungė į sendraugių eiles ir dalyvavo Ateitininkų kongresuose. Jis buvo uolus ateitininkų ir lietuvių spaudos remėjas. Monika ir Bronius Povilaičiai buvo aktyvūs Delhi šv. Kazimiero parapijos nariai. Dr. Povilaitis dalyvavo Londono, Ontario vyskupijos II sinode, atstovaudamas lietuvių imigrantų sielovados komisijoje. Jo paruoštas šv. Kazimiero parapijos tarybos statutas Londono vyskupijos buvo išsiuntinėjamas kitoms Londono vyskupijos parapijoms kaip pavyzdys.

Dr. Bronius Povilaitis buvo išrinktas į pirmąją Kanados lietuvių katalikų centro valdybą ir keturias kadencijas išbuvo antruoju vicepirmininku. Jis aktyviai reiškėsi Lietuvių katalikų mokslo akademijos veikloje. Dr. Povilaitis buvo pirmuoju ir iki mirties išbuvo Kanados Lietuvių Krašto Tarybos nariu. Jis taip pat buvo aktyvus Delhi, Ontario apylinkės Kanados Lietuvių Bendruomenės narys. Lietuvių politinių partijų veikloje jis reiškėsi lietuvių ūkininkų sąjungoje ir buvo centro valdybos vicepirmininku. Dr. Povilaitis ir jo žmona rėmė Kanados lietuvių fondą ir Tautos fondą.

Sendraugių ateitininkų sąjungos pirmininkas Česlovas Masaitis *Aiduose* 1985 m. lapkričio/gruodžio mėn. numeryje rašė: „Šie darbai, Povilaičio veikla lietuviškame gyvenime, išleista knyga apie Dotnuvos Žemės ūkio akademiją, parašyta Lietuvos nepriklausomybės laikotarpio žemės ūkio istorija ir labiau už viską: jo meilės, nuoširdumo ir kuklumo atminimai artimųjų širdyse, jo dėmesys lietuviškam jaunimui ir sugebėjimas sudominti jaunimą savo kilmės kraštu ir įtraukti į lietuvišką veiklą yra pasiliekantys velionio gyvenimo pėdsakai“. Taip Bronių Povilaitį prisimins jo giminės, artimieji, bendraminčiai bei mokslo draugai.

R. Kubiliūtė

DAINORA JUOZAPAVIČIŪTĖ

Mes bendroje kovoje su tauta

Šiomis dienomis visuomenė yra susirūpinusi visų pirma savo asmeniniu pasauliu ir, be laikraščių skaitymo bei draugų tarpe padiskutavimo politinių klausimų, nekreipia dėmesio į mus, lietuvius, liečiančius esminius klausimus dėl mūsų tautos tikėjimo, asmeninės bei valstybinės laisvės. Turint tai omenyje, mes turėtumėm taikyti savo veiklą, atsižvelgdami į tas sroves, kurios bent kiek patraukia Amerikos bei Kanados publikos dėmesį. Nors tema ir veikla ne nauja, „human rights“ (žmogaus teisės) dar vis patraukia publikos dėmesį ir kartais net žadina akciją. Šia tema remdamiesi, galime paveikti tos publikos dalį.

Kanadoje yra grupelė lietuvių, kurie veikiame žmogaus teisių klausimu. Žinoma, mūsų dėmesio centras yra Lietuvos politinių kalinių reikalai. Norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į du mūsų veiklos užsimojimus (case studies). Mūsų užsibrėžti veiklos siekiniai yra informuoti: a) savuosius ir b) kitataučius.

Pirmoje srityje (informuoti savuosius) mes panaudojame Amnesty International metodą — laiškų rašymą politiniams kaliniams. Pavadinom tai „Akcija už žmogaus teises Lietuvoje“. Kas mėnesį paruošiam „case sheet“, kur trumpai pristatome vieną politinį kalinį, ir išsiuntinėjame šį aprašymą Kanados ir Amerikos jaunimui, kurie buvo sutikę prisidėti prie laiškų rašymo. (Iš pradžių sąrašuose buvo 30 vardų, o dabar turim 200 vardų). Kur bebūtumėm, paraginam ir prikalbinam jaunimą paaukot penkias minutes kas mėnesį parašyt kortelę arba laiškėlį. Kai jie pamato, kiek mažai laiko užtrunka, daug kas sutinka prisidėti. Tikimės, kad jų sąžinės ir toliau juos skatins rašyti.

O jei ne, jaučiam, kad bent asmeniškai kas mėnesį painformuojama savo jaunimą, ir jie gal ateity užsidegs ir daugiau bus paveikti.

Esame gavę gan daug pozityvių atsiliepimų iš mūsų jaunimo, ir tai skatina mus tęsti šią akciją. Esame įtraukę ir keletą nelietuvių, kurie norėtų prisidėti prie kokios nors „social action“. Šitokią akciją galima lengvai praplėsti savo vietovėse ir tikrai raginčiau tai daryti. Nereikalauja daug laiko nei jėgų.

Antroji sritis — informuoti kitataučius. Čia noriu parodyti kaip, pradedant su keliais asmenimis ir mažu projektu, veiklai mintys auga, keičiasi, plečiasi — reikia tik paieškoti ir atsiranda progų. Pavyzdžiui, Toronte, Kanadoje yra trys pagrindiniai laikraščiai. 1984 m. kovo mėnesį viename laikraštyje, „The Toronto Sun“, pasirodė straipsnis, pavadintas „Inter-religious Task Force for

Human Rights and Religious Freedom“. Tame straipsnyje skai-tytojai buvo raginami prisidėti prie „Operation Lifeline“ — tai projektas, kuriuo buvo prašoma rašyti laiškus politiniams kaliniams Sovietų Sąjungoje. Paaishkinta kaip rašyti laiškus, duota sąrašas 10 politinių kalinių ir trumpas aprašymas jų „nusi-kaltimų“, uždėtos bausmės bei jų adresai. Jų tarpe buvo ir lietuviai: Jadvyga Bieliauskienė, Viktoras Petkus ir kun. Alfonsas Svarinskas. Su šiuo straipsniu prasidėjo nuolatiniai, kas sekma-dienį pasirodantys straipsniai apie politi-nius kalinius, kurie tęsiasi iki šios dienos.

Išidėmėje šį straipsnį, mes parašėm laišką laik-raščio redaktoriui, re-miant „Operation Life-line“, ir per jį susirišom su dviem moterim, ku-rios šį projektą tvarkė: Genia Intrateur ir

Toronto ateitininkų iškyla „High Parke“ 1986 m. rudenį.

Maureen Giroux. Sužinojom, kad Inter-religious Task Force iš tikrųjų buvo tik jos dvi. Pasirodo Genia (žydė), būdama 7 metų pabėgo iš Sovietų Sąjungos, tad jai labai rūpėjo žydų padėtis Sovietų Sąjungoje. Maureen buvo krikščionė, kurią paveikė Genios pasakojimai ir kuri norėjo kaip nors padėti ne vien žydams, bet ir krikščionims už geležinės uždangos. Tai jos, per savo kontaktus, pajėgė įtikinti „Toronto Sun“ redaktorių, kad čia yra svarbus „human interest“ klausimas ir daugelį kanadiečių liečiantis reikalas. Redaktorius sutiko įvesti straipsnius. Genia ir Maureen norėjo praplėsti savo grupę, tad labai apsidžiaugė, kada mes paskambinome ir siūlėmės prisidėti. Mes supratom Genios padėtį — antisemitizmo daug, tad Geniai buvo svarbu praplėsti grupę ir įtraukti kitų religijų ir tautų asmenis. Manėme, kad gal ir mums tai bus gera proga. Atsargiai dirbant, galėtumėm pasinaudoti žydų kontaktais. Taip pat Kanados publika bei politikai daugiau dėmesio kreipia į didesnius, plačiau visuomenę apjungiančius vienetus. Nusprendėm atsargiai prisidėti prie Inter-religious Task Force.

Pranešėm kitoms grupėms — tada ukrainiečiai, latviai ir estai irgi prisidėjo. Buvo nuspręsta suruošti didelį įvykį, kuris atkreiptų publikos dėmesį. Bendrom jėgom suruošėm „Tribute“ (pagerbimą) savo politinams kaliniams. Šis koncertas įvyko Toronto didžiausioj koncertų salėj — Roy Thompson Hall. Koncerto būdu norėta pritraukti kitataučius bei atkreipti

spaudos dėmesį. Prie koncerto ruošos prisidėjo Čuplinskių šeima ir dr. Uleckienė. Koncertas buvo ypatingas. Kiekviena etninė grupė pasirodė, ir vienas iš Kanados žinomų aktorių dramatiškai ir labai efektyviai pristatė mūsų kalinius bei jų padėtį. Lietuviams atstovavo kanklininkės Bankaitytės iš Clevelando. Suėjo 2,700 asmenų, tarp jų ir kitataučių. Prieangyje kiekviena tauta išdėstė ir dalijo savo literatūrą. Gaila, nepajėgėm pakankamai pritraukti spaudos dėmesio. Buvo aprašymai, bet daugiausiai minėtas tebuvo Ščaransky.

Be koncerto, mums lietuviams Inter-religious Task Force tiesiogiai padėjo kitu atveju. Prieš metus popiežius Jonas Paulius II lankėsi Kanadoje. Ruošiantis jo atvykimui, mūsų grupelė rinko parašus peticijai, kuri prašė popiežių atkreipti dėmesį į Lietuvos politinių kalinių padėtį, o ypač kun. Svarinsko ir kun. Tamkevičiaus. Nežinojom, kur nei kaip galėsime perduoti peticiją, bet vis vien rinkom parašus. Tada sužinojom, kad mūsų arkivyskupas kardinolas Carter susitiks su popiežium, jam čia beviešint. Nusprendėm bandyti per kardinolą perduoti peticiją. Maureen Giroux turėjo kontaktus, per kuriuos jinai gavo pasimatymą su kardinolu kalbėti apie Inter-religious Task Force. Kardinolas sutiko perduoti peticiją. Tą rudenį jis laikė šv. Mišias per Kanados Lietuvių dienas. Sukvietėm spaudą ir prieš Mišias perdavėm kardinolui peticiją. Spauldoje pasirodė keli aprašymai apie mūsų peticiją ir planai popiežiui įteikti. Įdomu pastebėti, kad peticijos įteikimas daugiau

Spontaniškas dainavimas moksleivių Žiemos kursuose.

atkreipė spaudos dėmesį negu Kanados lietuvių dienos. Su Inter-religious Task Force pagalba mums pasisėkė pasiekti, ko norėjom.

Inter-religious Task Force dinamiškas veikimas yra šiuo momentu nutrūkęs. Maureen ir Genia dirba nebe kartu, tai veikla pasidalijo į dvi šakas: 1) Operation Lifeline straipsniai tęsiami. Mes kartu čia dar dirbam pateikti informaciją ir medžiagos apie mūsų politinius kalinius. Čia reikia vis spausti ir žiūrėti, kad mūsų lietuvių kalinius ištrauktų. 2) Kita grupė bando suorganizuoti ir įsteigti Toronto padalinį Keston College darbams. Keston kolegija Anglijoje reiškiasi savo informacijos centru, kuris pristato religinius persekiojimus Sovietų Sąjungoje. Tiesa, dar yra bandoma įsteigti moterų grupę Ottawoje (Kanados sostinėje), kuri kaip Inter-religious Task Force padalinys vestų „political lobbying“, atstovaudama politinėms kalinėms. Mat Kanadoje yra labai populiari „affirmative action“ (moterų teisės).

Mūsų pasimokymai bei siūlymai:

1) Kanados publikai yra sunku suprasti kovą už tautos laisvę. Lengviau suprantama asmeninė ar religinė laisvė. Manau, kad mums yra svarbu veiklą nukreipti į tą pusę. Reikia pasinaudoti verslo principu — pažinti savo kitataučių publikos norus bei interesus ir tada taikyti skelbimus, įrodant kaip produktas patenkins jų norus.

2) Mūsų skaičius mažas, taigi yra sunku atkreipti visuomenės dėmesį į mūsų padėtį. Manau, kad efektyviau galime veikti, prisijungę prie didesnės grupės, kaip, pvz., Inter-religious Task Force arba Baltic Federation. Publika, spauda ir politikai greičiau dėmesį kreipia į tokią grupę. Tokiu būdu praplečiame savo finansus, kontaktus, įtraukiame daugiau asmenų veiklon.

3) Mūsų mažas darbuotojų skaičius ir toliau mažėja. Mums reikia keisti veiklos taktiką. Reikia sudaryti ilgalaikį planą, nusprendžiant kuriose srityse mes efektyviausiai galėtumėm veikti. Reikia nukreipti savo jėgas nuo masinių užsimojimų (pvz., koncertai, demonstracijos). Pavyzdžiui, manau, kad yra efektyviau dalyvauti politikų „fund raising dinners“ (lėšų telkimo pokyliuose), kur galime kalbėti su politikais, supažindinti juos ir nušviesti jiems mūsų padėtį ir duoti konkrečių siūlymų, kaip jie gali mums padėti ir duoti konkrečių siūlymų, kaip jie gali mums padėti. Užmirštam, kad jie yra įtakingose pozicijose. (Mes kažkodėl vis politikų bijome. Bet jei nekalbėsime su jais, negalės jie mums padėti. Reikia juos informuoti).

4) Pažintys yra svarbios mūsų veiklai: su politikais, verslininkais ir spauda, nes šie asmenys turi daugiausia įtakos krašto visuomeniniam gyvenimui. Svarbu su jais susipažinti ir juos paveikti.

5) Operation Lifeline straipsniai, šalia laiškų rašymo, padeda lietuviams skleisti informaciją apie mus. Šių straipsnių dėka su mumis yra susirišusios kelios

katalikų organizacijos, kurias mes toliau ir daugiau informuojam.

Iš tikrųjų galėtumėm šią veiklą daugiau praplėsti, susirašydami su įvairiom anglų parapijom bei religinėm grupėm. Mes visi tai galim daryti savo kolonijose. Vienas pavyzdys yra Winnipeg žurnalistas Vein Fowler, kuris suruošė parodą ir rašo spaudai.

Uždėkim ir kitus nelietuvius dirbti mūsų reikalams!

KALIFORNIJUS

Mūsų kelias

Lietuvi jaunuoli,
Surask tą kilnų kelią
Ir jį suradęs nepamesk
Iš viso — jis sunkus surast
Bet jį suradęs, būsi suradęs gyvenimo tikslą.
Be šio idealo, be doro ir aukšto,
Neturi prasmės... gyvenimas tuščias
Tikėk Tėvyne, tikėk ateitim,
Nepasimesk ant lygesnio, lengvesnio kelio,
Bet bėk ant dulkėto, duobėto tako
Ir kojoms nuvargusioms ten atsirasi
Bet ne veltui,
Nes matysi atgimstančią Tautą
Šviesią, naują, garbingą Lietuvą.

Kodėl?

Kodėl negali žiūrėt man į akis?
Ar išsigandus, kad matysi skausmą,
Kurį Tu taip smarkiai įdrožei
Ar Tau tik gėda, kaip pasielgei?

Nesvarbu... das macht nichts.
Nors skaudu, teko ne tik kartą,
Tą dovanot, ką man darei.
Keršto nelaikau... tikrai

Nuo šio laiko — negalvosiu
Kaip? Kodėl? Kam kaltė priklauso
Tikrai nesvarbu ar man, ar Tau
Tik, kad nesipyktumėm.

Tik dėl vieno dalyko tau pritarsiu:
Laikas gal ne viską mums pataiso,
Bet kai ateity susitiksime, mieliau
Tikėsiu, kad „tik gerus dalykus“ prisiminsim.

KALIFORNIJOS ATEITININKAI

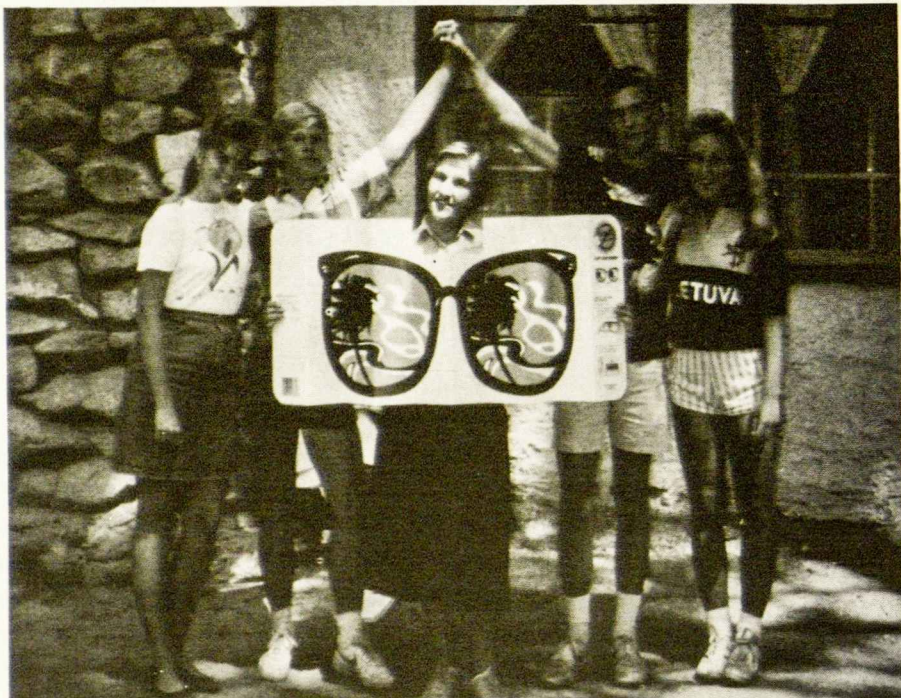
Kalifornijos ateitininkai stovyklavo San Bernadino kalnuose

Kalifornijos Ateitininkų stovykla įvyko rugpjūčio 23 iki 28 dienos, Twin Peaks, San Bernardino kalnuose, netoli Dabšių kabinos. Stovyklavo 25 jauni ateitininkai, nuo 6 iki 17 metų. Vadovavo Sesė Ignė iš tolimo Putnamo, ir Kaliforniečiai, Dalytė Trotman, Gailė ir Tauras Radveniai, ir pirmadienį prisidėjo Eriko Petraičio brolis, Tolandas. Šeimininkavo jauniausios stovyklautojos, Audrutės, mama, p. Kudirkienė, ir p. Strikaitienė. Reikia paminėti, kad maistas buvo labai skanus. Stovyklos tema buvo Lietuvos Krikščionybės Jubiliejus. Būrelių vardai buvo išrinkti pagal senovės lietuvių tikėjimo tema: Perkūnas, Laumės, Žalčiai, Gabija, Saulė, ir Mėnulis.

Šeštadienį, stovyklautojai suvažiavo į Mile High Resort, pasiruošę apdulkėti, išdykauti ir pasidžiaugti gamta... oi, ir beveik pamiršome, kad taip pat buvo pasiruošę praturtinti savo pasaulėžiūrą naujomis žiniomis. Nutarė, kad nesutilpsime į dvi kabinas, paprašėme, kad mums išnuomotų dar ir trečią.

Paruošę stovyklinius plakatus, rinkomės šv. Mišioms, kurias laikė kun. prelatas Dr. Vincentas Bartuška. Skaitinius paskaitė neseniai grįžusios iš Vasario 16 gimnazijos, Vokietijoje, Neda Gedgaudaitė ir Dali Navickaitė. Prieš vakarienę, vieni labai gražiai, kiti labai įdomiai, nusidažėme stovyklinius marškinėlius. Šį užsiėmimą paruošė ir pravedė Tauro sesuo, Gailė Radvenytė. Susipažinimo Vakara pradėjome su pasirodymais apie būrelių vardus. Tarp pasirodymų visi smagiai dainavome. Tauras pravedė batų žaidimą, kuriame žmogus turėjo atspėti kas sėdi už užuolaidos tik matant jų batus. Tadui Vizgirdai buvo labai sunku atlikti šį uždavinį. Gailė pravedė Stovyklautojų ir Vadovų Pažinimo žaidimą, kurį laimėjo Saulės būrelis, vyriausieji berniukai — Tadas, Eriks, Mošinskis ir tyliausias Gedminas, Andrius. Sesė Ignė pravedė naują galvojimo žaidimą, kuriame Tadas vėl nesusigaudė.

Sekmadienis buvo „Tautos Diena“. Apsirengę geltonai, žaliai ir raudonai, stovyklautojams buvo

Kalifornijos At-kų stovyklos vadovai: Gailė ir Tauras Radveniai, Sesė Ignė, Tolandas Petraitis ir Dalytė Trotman.

paskelbtas lietuviškumo konkursas. Pakėlėme didelę Amerikos vėliavą ir mažytę trispalvę. Buvo pasiūlyta, kad vadovai išdalintų žiūronus, kad stovyklautojai galėtų matyti lietuvišką vėliavą.

Tauras pravedė sportą; Gailė, meną; Sesė Ignė, pašnekesį apie krikščionybę; Dalytė plakatų paįšymą. Gailė pravedė Tautinius Šokius, ir Sesė Ignė stovyklautojus pamokė žaidimą, kaip arabiškai skaičiuoti. Maudėmės dvi valandas, ir tada dalyvavome užsiėmimo būreliuose: laikraštėlis su Gaile, menas su Sese Igne, drama su Dalyte, ir radijas su Tauru. Vakare, įspūdingas susikaupimo vakaras, kuriame atnaujinome savo krikšto pažadus.

Pirmadienis prasidėjo visai paprastai; keliamės, mankšta, vėliavų pakėlimas, pusryčiai ir tvarkymasis. Po viso to, laikas užsiėmimams — laikraštėlis, sportas, plakatai ir pašnekesys. Apsirengę įvairiais amatais/profesijom, stovyklautojai pasiruošė užpulti skaniai paruoštus tacos. Skaniai pavalgę — pliušku, pliušku baseine! Nusimaudę, stovyklautojai eina į savo užsiėmimo būrelius. Dramos būrelis repetuoja vaidinimėlį, radijo būrelis kūrė radijo programą, meno būrelis ruošia medžiaginį plakatą, ir laikraštėlio būrelis darbščiai dirba. Užsiėmimo būrelių laikui pasibaigiant, stovyklautojai atlieka Dalytės užduotus uždavinius (sukurti dainą,

sugalvoėti mįslių), ir susirenka su Sese Igne, pasikalbėjimui... Vakare — Kalėdinių dovanų pasidalinimas, žaidimai ir kitos linksmybės.

Antradienį — buvo Sporto Šventė. Raudona, geltona, šviesiai ir tamsiai mėlyna, ir žalia komandos lošė badmintoną, tinklinį, kvadrata, ir metė frizbį. Po pietų, bėgimo rungtynės sutrukdė trumpas, bet smarkus lietus. Po lietaus, stūmėme naujai nudažytą Tolando raudoną automobilį.

Paplaukę, palenktyniavę, ėjome į užsiėmimo būrelius. Vakare buvo Televizijos vakaras, kuriame visi gavome progą pasirodyti savo vaidinimo talentais. Pažaidę „telefoną“, bėginėjome žaisdami „Vėliavėles“. Sužinojome, kad tamsiai mėlyna komanda laimėjo pirmą vietą Sporto Šventėje, ir raudona komanda laimėjo antrą vietą.

Trečiadienį buvo paskelbta „Tautosakos ir Ateitininkijos Diena“. Diskutavome Ateitininkų ideologiją, išmokome įvairių tautų palyginimų, ir labai smagiai dainavome. Vakare buvo iškilminga vakarienė į kurią stovyklautojai atėjo poromis, gražiai išsipuošę. Prancūziškai apsirengę vadovai patarnavo stovyklautojams. Žymus Kalifornijos šokėjas, Paulius Mošinskis pravedė Talentų Vakara. Tauras, Gailė ir Dali pasirodė savo dainavimo gabumais, dramos būrelis (Tomas Viskanta, Dali Navickaitė, Vėjūnė Baltrušaitytė, Dana Jasiukonytė ir Daina Žemaitytė) išvaidino „Gudrų Vincelį“, radijos būrelis pagrojo savo įrašytą juostelę, ir Tadas su Eriku juokingai pasirodė kaip „mimes“. Tada, šokome, šokome, šokome...

Ketvirtadienį, susipakavome, susitvarkėme, apdovanojome stovyklautojus, šeimininkes ir Sėsę Ignę, atsisveikinome, ir išvažiavome namo. Laukiame ateinančios vasaros, kai visi vėl susirinksime ir gražiai pastovyklausime.

Tauras Radvenis, Tomas Viskanta, Nicholas Trotman, Tolandas Petraitis, Vilija Žemaitytė, Rima Prišmantaitė, Dalia Navickaitė, Erikas Petraitis, Tada Vizgirda ir Laima Žemaitytė, Los Angeles At-kų stovykloje.

Hamiltono moksleivių Ateitininkų veikla

*„Kur lietuviai pabarstyti po miesteli,
Ten kur banguoja L. Ontario's vaga,
Tenai kiekvienas ateitininkas supranta,
Kad jau prasidėjo metinė veikla!”*

Taip, rugsėjo 20 d. Hamiltono visuomenė susirinko parapijos salėje paminėti ateitininkų veiklos metų pradžią. Onutė Žukauskaitė, šių metų moksleivių kuopos pirmininkė, pravedė šią vakaronę į kurią susirinko sendraugių, studentų, moksleivių ir net naujų jaunučių. Jaukioje ateitininkiškoje nuotaikoje Onutė pradėjo vakarą pasveikinant susirinkusius ir supažindinant juos su šių metų globėjais. Tai būtent: su jaunučiais ir jauniais dirba p. Žibutė Vaičiūnienė ir Felicija Gudinskienė, Dana Lukavičiūtė su moksleiviais, sendraugių pirmininkė P. Apanavičienė, o P. Gudinskienė programos ko-ordinatorė. Tai ir nauji ir seni veidai bet kažkodėl visos moterys?! Hmmm...

Toliau, buvo pristatytas šios vakaronės paskaitininkas. Tai buvo p. J. Polikaitis kuris pristatė minčių apie „vertybių išlaikymą mūsų jaunime.” Malonu buvo turėti Federacijos vadą mūsų tarpe ir išgirsti, ir tikėkim pasisamonyt jo konkrečių iškeltų minčių. Išklause šią paskaitą visi laisvai atsilošėm ir pasidžiaugėm menine dalim. Ypatingai gražiai padainavo Ramūnas Underys ir Vaidotas Vaičiūnas, akompanuojant Edžiui Noriui, kurie sudaro dainos vienetą „Serenadą”. Ilgai skambėjo ir seniai girdėtos ir iš Lietuvos parvežtos ir jų pačių sukurtos lietuviškos dainos. Baigiant oficialią dalį atsistoje, iš širdies pagiedojom Ateitininkų himną. Toliau vaišinomės mamų suruoštu šaltu bufetu. Sendraugiai šiuo metu pasikalbėjo tarp savęs su

Smarkiai dirbę išvalyti ir pagražinti salę vakaronei dalis kuopos dar pajėgė atsistoti nuotraukai. Iš kairės — Danutė Žukauskaitė, Ana Stanevičiūtė, Raimundas Miltenis, Jonas Žukauskas, Arūnas Razuckas ir Eglė Kvedaraitė.

p. Polikaičiu o moksleiviai, su Toronto svečiais, išvažiuom kegliauoti.

Sekmadienio rytą visi susirinkom mišiom. Ėjom išsirikiavę su vėliavom ir atlikom skaitymus bei aukų nešimą. Moksleiviai, po mišių gavo proga pasikalbėti su p. Polikaičiu kuris pasiūlė veiklos darbų, pabrėždamas mūsų organizacijos svarbą. Atsisveikinę su mūsų Federacijos vadu taip ir užbaigėm savaitgalio įvykius bet ir pradėjom, oficialiai, veiklos metus.

Moksleiviai jau prieš šią datą susirinko su nauja valdyba ir taip pat su kuopa. Narių šiais metais yra 10 ir valdybą sudaro: Onutė Žukauskaitė (pirm.), Lilė Liaukutė (v.pirm.), Ona Stanevičiūtė (sekr.), Raimundas Miltenis (izd.) Eglė Kvedaraitė (valdybos narė) ir Dana Grajauskaitė (kores., ryšininkė). Šių metų tema išrinkta būti, išsilavinimas ir dirbimas pagal mūsų globėjo prez. A. Stulginskio pavyzdį. Tikimės su šia valdyba,

mūsų globėjais ir gera metų pradžia, sukurti darbščius, ir prasmingus metus.

Garbė ristui!

Iki sekančios korespondencijos,
Moksleivės Plunksniakotės

Stasio Šalkauskio moksleivių kuopa

Toronto moksleiviai ateitininkai turėjo pyragų išpardavimą 1986 m. lapkričio 9 d. Mes uždirbom apie šimtą dolerių. Buvo skanu ir labai smagu. 1986 m. gruodžio 7 d. buvo Toronto ateitininkų kūčios. Moksleiviai pasirodė, gražiai kalbėdami apie senovines Kalėdas ir šių metų Kalėdas. Baigdami, mes paklausėm publikos, kaip jie planuoja švęsti savo Kalėdas. Mes skaniai pavalgėm vakarienę su tradiciniais dvylika valgių.

Indrė Freimanaitė,

Detroito Ateitininkų Rudens Šventė — Arbatėlė

Spalvų žaismu nušvitęs medžių lapuose spalys, kaip ir žieduotasis gegužės mėnuo, skirtas Marijos garbei. „Skaidri kaip saulė, šviesi pasauliui“ — spindi žodžiai Dievo Apvaizdos Parapijos bažnyčioj. Renkasi Ateitininkai, įnešamos jų vėliavos. 10:30 val. parapijos klebonas kun. Viktoras Kriščiunevičius aukoja Ateitininkų užprašytas šventąsias Mišias už Lietuvą. Mišių skaitinius skaito Andrius Gražulis ir Rima Idzelytė. Kunigo pamoksle girdime vaizdingą maldos aiškinimą. Malda — Dievo ir besimeldžiančio žmogaus kooperavimas. Bažnytinį giedojimą, vadovaujamą Prano Zarankos, vargonais palydi Vidas Neverauskas.

Po pamaldų Šventės programa tęsiama Kultūros Centro kavinėje. Sendraugių Valdybos Vice-pirmininkė Janina Udrienė — programos moderatorė, prabyla, primindama organizacinių susibūrimų reikšmę, siekiant sąmoningumo kovoje prieš nukrikščionėjimą. Ateitininkai yra auklėjimosi ir tobulėjimo organizacija. Tam mes ir susirenkame šioje

šventėje. Trumpai apibūdinusi Juozą Polikaitį, kaip labai darbštų, uolų, ilgametį Dainavoj vykusią ateitininkų stovyklų komendantą, vėliau išrinktą Federacijos Vadu, pakviečia jį tarti žodį.

Federacijos Vadas gražiai paruoštoji paskaitoj žvelgia realiu žvilgsniu į esamą ateitininkijos būklę. Keičiantis gyvenimui, turi keistis ir organizacinės veiklos formos. Vyresnieji gyveno ir veikė pagal grynai lietuvišką tradiciją, jauniesiems tenka gyventi naujo krašto gyvenamuoju stiliumi. Tenka keisti organizacinius rėmus nekeičiant paties turinio. Mums pasilieka Dievas ir kenčianti Tėvynė aukščiausiomis vertybėmis. Dažnai mums trūksta sąmoningumo ir idealizmo. Ieškant originalumo atsitinka sąmyšių pasirenkant vertybes. Mums reikia krikščioniško ir tautiško atsinaujinimo, individualaus tobulinimosi. Apsisprendimo procesui daug reikšmės turi šeima ir gyvenamoji aplinka. Yra svarbu pozityviasias vertybes perteikti žmogui jauname amžiuje. At-kų 5 principai apima viso žmogaus gyvenimą. Trumpai juos peržvelgęs, prelegentas primena atvirumo, tolerancijos ir idėjinės ar-

tumos reikalą savoj veikloj. Būdinga jaunimui — ieškojimas, bei konkrečių uždavinių sprendimas. Čia turi jungtis vyresniųjų patirtis ir jaunųjų entuziazmas. Visų uždavinys atkreipti pasaulio dėmesį į mūsų tautos kančias, didžiąją neteisybę. Dažnu atveju mes skurdiname savo dvasią. Kai tėvai su savo vaikais nebekalba lietuviškai, kai apleidžiamos stovyklos, kai lietuvis lietuviui galvą skelia — tai baisiai negatyvūs reiškiniai.

Ateitininkų misija, išreikšta šūkiu: „Visa atnaujinti Kristuje“ įpareigoja save tobulinti, gyventi idėjinu nusiteikimu ir tuo būdu pozityviai veikti gyvenamąją aplinką.

Janina Udrienė taria Federacijos Vadui: „Ačiū už dvasinį maistą“ ir skatina užsiprenumeruoti „Ateitį“.

Moksleivių Mindaugo kuopos pirmininkas Andrius Gražulis praneša, jog kuopoj yra 8 nariai. Susirinkimai šaukiami vieną kartą per mėnesį. Dalyvauta vasaros stovykloj. Žadamas išleisti „Jaunystės Šauklys“ — kuopos laikraštėlis.

Kalba Studentų Pirmininkas Aldas Kriaučiūnas pasidžiaugdamas, kad studentų

Detroito At-kų Sendraugių skyriaus valdyba su Federacijos vadu Juozu Polikaičiu. Iš kairės: Benediktas Neverauskas — pirmininkas, Jonas Mikulionis — vicepirmininkas, Furina Rugienienė — Iždininkė, Juozas Polikaitis — Federacijos vadas, Janina Udrienė — vicepirmininkė, Pranas Zaranka — sekretorius.

Detroito Jaunučių-Jaunių kuopa su globėja Birute Bublione ir jos padėjėja Vida Skiotyte-Zambo.

draugovė grįžusi į at-kų tarpą ryžtasi daug dirbti. Vienas iš darbų esąs šelpimas Lenkijoje vargstančių lietuvių. Žadama prisidėti prie 600 metų krikščionybės įvedimo Lietuvoje sukakties minėjimo. Pranešimą Aldas baigia kviesdamas visus dirbti kartu.

Apie Jaunučių-Jaunių veiklą referuoja energingoji jų globėja Birutė Bublionė. Būrelį esą 20 Jaunučių. Būreliui vadovauti labai daug padeda Vida Skiotytė-Zambo ir darbštusis Tėvų Komitetas: Rūta Bražyte-Ricci, Gina Janušienė, Nijolė Lapšienė ir Jurina Rugienienė.

Numatyta įsigyti Jaunučiams vėliava, kurią pasiūti prižadėjo Rama Petrulienė. Jaunučių veiklą pajvairina Izabelė Korsakienė mokydama rankdarbių ir Taura Underienė — lietuviškų žaidimų ir dainų.

Visų Šventųjų dieną (lapkričio 1) 12:15 val. šv. Mišios Dievo Apvaizdos bažnyčioje, o po jų mirusiųjų aplankymas kapinėse. Rūta Udrienė papasakos apie Vėlinių papročius Lietuvoje. 1987 metų sausio mėn. 10 d. planuojama žiemos išvyka

Dainavon. Įdomus Jaunučių-Jaunių Globėjos pranešimas baigiamas eilėraščių pyne pagal Bernardą Brazdžionį. Eilėraščius visu rimtumu deklamavo Birutės mažieji „globotiniai“.

Pakviestas tarti žodį Sendraugių Skyriaus pirmininkas Benediktas Neverauskas padėkoja būrelių globėjoms už jų reikšmingą organizacinį darbą. Taip pat dėkin-gumo žodis buvo adresuotas ir šauniosioms arbatėlės ruošėjoms. Sendraugių darbų planai esą kuklūs: remti jaunimo veiklą, surasti globėjus. Didesnis darbas būsią suruošti tradicinį Kaukių Balių kitų metų vasario 28 dieną ir Šeimos Šventę — pavasarį. Didžioji Sendraugių Skyriaus veiklos pastanga — bandymas įtraukti į at-kų organizacinį gyvenimą mokslą baigusius ateitininkus. Dabartiniu metu sąrašuose yra 52 sendraugiai.

Susirinkimui vadovavusi Janina Udrienė, padėkojusi visiems pranešėjams bei pranešėjoms pakvietė kun. Viktorą Kriščiunevičių sukalbėti maldą ir tada vaišintis sumuštiniais. Smagiai gardžiajomės „suneštiniais sumuš-

tiniais“ juos pavilgydami arbatėle.

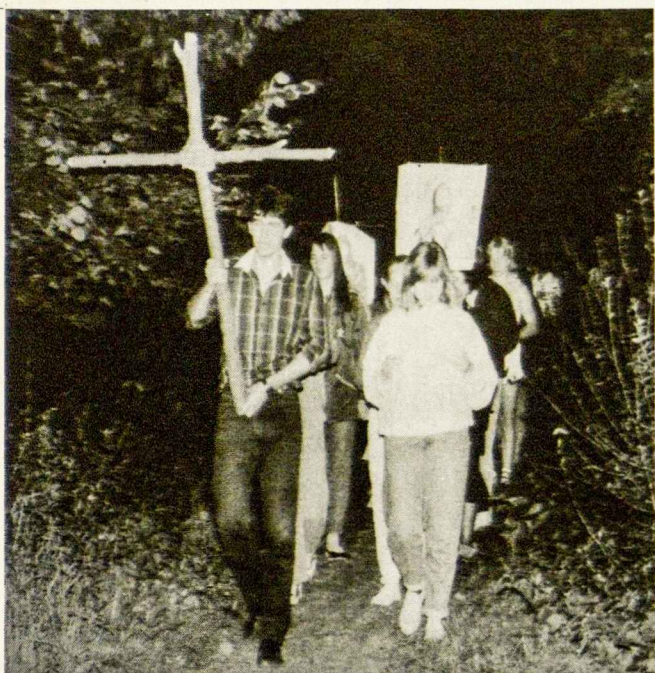
Už lango rudeninės saulės spindulys, atklydęs per šaltas erdvės tolimas guodė medžius, netenkančius savųjų lapų, žadėdamas juos vėl pavasarį papuošti gyvastinga žaluma, o seno sendraugio žvilgsnį tuo metu skaidrino viltimi skambantis 20-ties Jaunučių čiaušškėjimas.

Jonas Mikulionis

Vasario 16 Gimnazijoje

Rašau šį straipsnelį kaip Vasario 16 gimnazijos ateitininkų kuopos korespondentas ir Toronto atstovas Vokietijoje. Atvykęs į Vasario 16 gimnaziją žinojau, kad gyvenimas bus kitoks. Iš ateitininkiško atžvilgio, nors reikia daug asmeniškos iniciatyvos, gimnazijos aplinkoje žmogus gali kasdien lavinti ir įgyvendinti ateitininkijos principus (tautiškumą, inteligentiškumą, katalikiškumą, šeimiškumą ir visuomeniškumą). Tie kurie yra dalyvavę moksleivių ateitininkų veikloje Šiaurės Amerikoje pastebi, kad gimnazijoje ateitininkų veikla yra kitokia. Normaliai kuopose, kai grupė susirenka, jie linkę veikti daugiau sau arba surišti savo veiklą su kokia nors didesnio masto problema ar tema (pvz, Lietuvos kaliniai, branduolinis nusiginklavimas, abortas ir t.t.). Čia, mokykloje, potencialas veiklai yra realesnis ir labiau tiesioginis. Mūsų medžiaga yra mokykla ir jos mokiniai. Štai mes turime galimybės ne tik sau veikti bet ir kitus paveikti.

Mūsų konkreti veikla prasidėjo anksti. Rugsejo 8 dieną gimnazija šventė Tautos ir Šiluvos Marijos šventę. Ateitininkai pasisiūlė suruošti vakarinę programą. Joje norėjome perduoti mokiniams tautinio atsakomingumo jausmą ir taip pat apibūdinti Šiluvos Marijos istoriją bei dabartį. Turėdami šiuos

Atvaizduojami Šiluvos atlaidai Vasario 16 gimnazijoje. Prieky Alain Gromašauskas ir Lina Jablonskytė.

Pokalbis tarp giltinės ir lietuvių Vasario 16 gimnazijos parke. Iš kairės: Rimas Čuplinskas ir Aidas Palubinskas.

tikslus omeny, suorganizavome eiseną, kuri atspindėjo lietuvių procesijas į Šiluvą. Mokiniai nešė žvakes, Marijos paveikslus, kryžių ir giedojo giesmes. Procesija susidarė iš keturių stočių. Pirmoje stotyje apibūdinom Marijos pasirodymą Šiluvoje. Antroje stotyje vyko pokalbis tarp Marijos ir Lietuvos apie Lietuvos likimą. Trečioje stotyje buvo trumpas dialogas tarp giltinės ir lietuvių, kiekvienas pranašaudamas Lietuvos ateitį. Giltinė pateikė pesimistišką bet įmanomą likimą, o lietuviai optimistišką ateitį. Paskutinė dalis prasidėjo kai mokiniai pasiekė gatvę. Šitoje vietoje bandėm parodyti dabartinės Lietuvos religinio ir politinio persekiojimo padėtį. Čia dalyviai buvo „komunistų darbuotojų“ fotografuojami ir kaikurie dalyviai buvo mašinon įmesti ir išvežti į „saugumą“. Aplamai, vakaras buvo labai efektyvus, reiškia, paliko žmonėms didelį įspūdį. Rugsėjo 18 d. turėjome susirinkimą išrinkti naują valdybą. Sąstatą sudaro pirm. Indrė Čuplinskaitė, vicepirm. Aidas Palubinskas, sekr. Asta Tijūnelytė, išd. Kazys Motekaitis, korespondentas/ryšininkas Rimas Čuplinskas.

Nors neturime metinės veiklos temos, vienas iš mūsų tikslų yra labiau išjudinti gimnazijos mokinius būti veiklesniais ir sąmoningesniais lietuviais krikščioniais.

Metinį gimnazijos talentų vakarą suruošėme spalio 25 d.

Rimas Čuplinskas

Detroito Karaliaus Mindaugo Jaunių/Jaunučių kuopos metų veikla 1985-86

Praėjusiais metais mes turėjome 6 susirinkimus. Du iš tų susirinkimų buvo išvykos. Dalyvavo 15 jaunučių ir 7 jaunieji. Darius ir Baltija Udriai, Audra Ricci, Audrytė Novasaitytė ir Lisa Maier perėjo į jaunių šiais metais. Kitais metais Daina Merkytė, Dana Rugieniūtė, Rima Idzytė ir Darius Udrys pereis į moksleivius. Mūsų globėjos yra Birutė Bublienė ir Vida Zambo.

Užpernai per pirmą susirinkimą vyresnioji grupė kalbėjo apie ateitinių sąjūdį, penkis principus ir valdybą su globėja Birute Bubliene.

Jaunesnioji grupė dažė su dažais. Paskui, vyresnieji ėjo dažyti, o jaunesnieji ėjo kalbėti.

Per antrą susirinkimą mes taip pat dažėme kalėdinius papuošalus tėvams. Tai buvo maži plastikiniai obuoliukai, prisegami prie eglės šakos. Tada Birutė Bublienė mums papasakojo apie Nijolę Sadūnaitę.

Mūsų trečias susirinkimas įvyko 1986 m. kovo 15 d. Šito susirinkimo maldą pravedė Baltija Udrytė. Jinai parašė labai gražią maldą. Per šį susirinkimą mes darėme atvirutes tėvams ir dažėme lietuviškus margučius. Po susirinkimo kandidatai, kurie turėjo įžodžiui pasiruošti, ėjo kalbėti apie tai su Birute Bubliene.

Ketvirtas susirinkimas įvyko parapijos patalpose. Jaunučiai kalbėjo apie savo uniformas, o jaunieji perėjo du programos skyrius apie ateitinių šūkį ir apie Lietuvą. Paskui visi išvykome į Beechwood čiuožyklą, ir labai smagiai pasilinksminome.

Penktas susirinkimas įvyko 1986 m. balandžio 5 dieną. Pirmą vieną grupę, kuri turėjo įžodžiui pasiruošti ėjo pakalbėti su Birute Bubliene, o kita grupė ėjo su Vida Zambo dirbti prie lapų apie Lietuvą. Paskui

išvykome pizzas valgyti į „Pizza Hut“ ir tada į Bonaventure pasivažinėti ratukais.

Šeštas ir paskutinis susirinkimas įvyko 1986 m. gegužės 10 d. Į šią susirinkimą atvyko Janina Udrienė ir Linas Udrys egzaminuoti jaunučius. Po to mes parepetavome „Raudoną kepuraitę“ ir valgėme. Mums tikrai labai smagu buvo per visus metus. Mums buvo labai gaila, kad išvyka į Dainavą nepavyko. Tikimės, kad ateinančiais metais išvyksime. Vis dar laukiam moksleivių ateinant pas mus, bet ir nesulaukiam. Tikimės, kad jie apsilankys kitais metais.

Mes, jaunieji, linkime daug sėkmės Rimai, Dariui, Danai ir Laimai perėjusiems pas moksleivius. Tegul jie turi tiek pat smagių susirinkimų, kaip ir mes.

Liana Janušytė, 12 metų

Prezidento Stulginskio moksleivių ateitininkų kuopos veikla

Praėjusių metų Čikagos apylinkių Prezidento Stulginskio moksleivių kuopos veikla buvo darni ir entuziastinga. Linksmi suvažiuodavo jaunimas net nuo Indianos ir Wisconsinino pasienių, nes jau keletas metų kaip ši kuopa savo veikimo būdu pritraukia gausiausią narių skaičių visoje moksleivių ateitininkų sąjungoje. Valdybą sudarė Daina Žliobaitė, pirmininkė; Kristina Žvinakytė, vicepirmininkė; Ranis Ostis, išdininkas; Andrėja Damušytė, sekretorė; ir Asta Kazlauskaitė, korespondentė. Kuopos globėjoms buvo Jūra Vasiliausienė ir Roma Norkienė, kurioms kuopa yra dėkinga už ypačiai nuoširdžią ir entuziastingą pagalbą ir darbą.

Per veiklos metus kuopa turėjo dvyliką susirinkimų ir kitokių įvykių bei renginių. Paskaitas – pokalbius, daugiausia pailustruotus skaidrėmis, pravedė dr. Dalia Boydstonienė, Arūnas Draugelis, Erikas Vasiliauskas, Birutė Jasaitienė ir Ofelija Barškėtytė. Visi

laukdavo ateinančio susirinkimo, nes tikrai buvo įdomu ir smagu. Kuopos pokyliai – Kaukių balius veiklos metų pradžioje ir gegužinė metų pabaigoje davė progos visiems artimiau susipažinti ir susidraugauti, o dažnai po rimtų susirinkimų visi kuopos nariai gaudavo laiko kartu išvažiuoti į kokią šaunų „hamburger“ ar „pizza“ restoraną ir linksmai praleisdavo penktadienio vakarą. Ko daugiau gali trokšti jaunuolio širdis? Tačiau...

Pagrindė turint ateitininkų idėjas, kuopos valdyba taip pat stengėsi aktyviai įgyvendinti aukštesnius tikslus. Susirinkimuose buvo išsamiai aptarta ateitininkų ideologija, tikslai ir uždaviniai (dr. Boydstonienė; globėjos), sužadintas dėmesys Lietuvos padėčiai skaidrėmis iš Lietuvos (A. Draugelis), pastangos lietuvių išlaikyti Pietų Amerikoje (E. Vasiliauskas), lietuviškos organizacijos ir jų veikla Amerikoje (B. Jasaitienė), Sovietų slaptosios policijos taktika (pažiūrėjus ir išdiskutavus filmą „Gorky Park“), manifestacija pasauliui – jaunimo kelionė Baltijos jūra (O. Barškėtytė). Skatindami rūpestį savo artimui, girdėjome liudininko pasakojimą apie pirmosios pagalbos suteikimą nuo žemės drėbėjimo nukentėjusiems Meksikoje, parašėme laišką, pasiūlydami savo pagalbą ir paminėdami savo kilnę, Meksikos konsulatui. Kalėdų proga sunešėme ir supakavome 200 dovanų maišelių ir parašėme korteles, kuriuos nuvežėme ir išdalijome lietuviams seneliams trijose senelių prieglaudose. Ypač jiems patiko mūsų pagiedotos kalėdinės giesmės, o ir mums jų aplankymas paliko neišdildomą įspūdį. Pažadėjome juos vėl aplankyti.

Ši darbšti kuopa taip pat prisidėjo savo darbu ir dalyvavimu „Ateities“ vakaro rengime, Ateitininkų šeimos kūčiose, tėvo Antano Saulaičio ir sesers Ignės pravesiose rekonstrukcijose, slidinėjimo iškyloje Wilmete, studijų dienose bei kituose ateitininkų renginiuose.

Kuopos Šeimos šventė įvyko 1986 m. gegužės 4 dieną Ateitininkų namuose. Šv. Mišias aukėjo tėvas Kidykas, S.J., kurių metu aštuoni nauji nariai davė įžadą ir gavo spalvas. Po mišių kuopos nariai suvaidino Rasos Poskočimienės juokingą vaidinimą „Pataisytos ir pertvarkytos pasakėlės, pritaikytos pritingamai pasaulėžiūrai“. Linksmi prabėgo laikas, besivaišinant ir bebendraujant.

„Paskutinis penktadienis“, 1986 m. birželio 5 dieną, atvyko per greitai. Tai užbaigiamoji gegužinė! Čia jau taip pat atvyko pakviesti būsimieji gimnazistai, šių metų aštuntokai, susipažinimui. Visi linksmynosi, sportavo, kimšo maistą, baliavojo, lakstė lauke „kaip pasiutę“ (žiūr. laikraščio 2 psl.), gruzdino dešreles, liejo „sodas“, klausėsi muzikos, planavo atostogas, stovyklas, svajojo, šnekėjo, šūkavo, džiaugėsi (atleiskite, jei ne pagal šią tvarką) iki vėlyvos nakties.

Reikia paminėti, kad ši kuopa išleido pirmą kuopos laikraštėlį. Jo vardas „Tautos reikalai“, 30 puslapių, redaguotas Jolandos Mockaitienės, viršeliai Viktorijos Ramonytės. Visi nariai dėl jo daug pasidarbavo.

Globėjoms, valdybai, nariams, didelis ačiū už gerą nuotaiką ir gražų darbą.

Garbė Kristui!

Daina Žliobaitė

ATEINANČIAME NUMERYJE:

Nepaprastos Konferencijos tęsinys • Ateitininkai ir kūryba • Antano Vaičiuliaičio Vidurnaktis prie Šeimenos • Pranešimai • Veikla • ir daug daugiau.

**Statement
of
ownership,
management
and circulation**

"Ateitis" (publication number:USPS 935-440) is published bi-monthly. Its publisher and owner is American Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, 7235 S. Sacramento Ave, Chicago, IL 60629. The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for Federal income tax purpose havenot changed during preceding 12 months. The editor is R. Kubilius, 4545 W. 63rd St., Chicago, IL 60629. The managing editor is Juozas Polikaitis, 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL. 60629. In the preceding 12 months "Ateitis" averaged a press run of 1250 each issue (single issue nearest to filing date, 1250) of which 1045 (1049) were distributed to paid individual subscribes by mail and none (0) sold through dealers, carriers, street vendors or counter sales; total paid circulation being 1045 (1049) distribution by mail, carriers or other **free** means 81 (84). Copies not distributed — left-over 124 (117).

Chicagos apylinkių

moksleiviai, žiūr. psl. 24.

90.725.210